

МИЛОСТ

повече отколкото заслужаваме,

по-голяма отколкото си

представяме

от

Макс Лукадо

Информация за Макс Лукадо

Макс Лукадо е роден през 1955. Той е проповедник в Oak Hills Church, в Сан Антонио, Тексас и един от най-прочутите християнски автори в САЩ. Написал е около 100 книги с общ тираж повече от 100 мил. копия. Носител е на много на брой престижи награди и е бил лектор на традиционната ежегодна Национална Молитвена закуска в Белия дом.

Съдържание

	стр.
Глава 1 Живот, оформен от милостта	2
Глава 2 Богът, който се навежда надолу	5
Глава 3 О, каква сладка размяна	8
Глава 4 Сега можете да си починете	11
Глава 5 Мокри крака	14
Глава 6 Милост накрая	17
Глава 7 Да бъдем искрени с Бога	21
Глава 8 Детрониране на страха	25
Глава 9 Щедри сърца	27
Глава 10 Избрани деца	30
Глава 11 Небето е гарантирано	33
Глава 12 Заключение: Когато милостта се случва	37

Глава 1

Живот, оформен от милостта

„Старайте се усърдно, да не би някой човек да пропусне Божията милост“ (Евр.12:15 – мой превод).

„Христос живее в мен“ (Гал.2:20).

„Ще извадя каменното сърце от тялото ви и ще го заменя със сърце, което е покорно на Божията воля, а не на егоизма“ (Посланието, Йез.36:26 – мой превод).

„Християнинът е човек, на когото нещо се е случило.“ Е. Л. Маскал

„Ако някой почука на вратата на сърцето ми и попита: „Кой живее тук?“, аз трябва да отговоря: „Не Мартин Лутер, а Господ Исус Христос.“ (Мартин Лутер)

Преди години ми направиха изследвания на здравето. Пулсът на сърцето ми работеше с ритъма на телеграфист, изпращащ съобщение чрез Морзовата азбука. Бързо, бързо бързо. Бааавно. След няколко неуспешни опити да възстанови нормалния ритъм на сърцето ми чрез медикаменти, моят лекар реши, че трябва да ми направят „катетър ъблейшън.“ (*Коментар: При тази процедура във вената се вкарват гъвкави катетри,*

които се придвижват към сърцето и чрез тях се установява тази зона от тъканта на сърцето, която подава погрешни електрически сигнали, които причиняват аритмия. След локализиране на увредената зона, тъканта се умъртвява. Д.Пр.) Планът беше следният: Кардиологът ще вкара два кабела в сърцето ми през един кръвоносен съд. Единият от тях ще е камера, а другият ще е инструмента за извършване на „ъблейшън.“ Процедурата „ъблейшън“ е вид изгаряне. Да, обгаряне, опърляне. Според думите на доктора, ако всичко мине добре, тази процедура ще унищожи „погрешно реагиращите“ части от сърцето ми.

Когато ме вкараха с количка в операционната, кардиохирургът ме попита дали имам някакви финални въпроси. (Това не беше най-добрият избор на използваните думи от негова страна.) Опитвах се да бъда духовит: „Вие ще обгорите вътрешността на сърцето ми, нали?“ „Правилно.“ „И възнамерявате да убиете клетките, които имат погрешно поведение, нали?“ „Да, това е моят план.“ „А след като ще бъдете там, можете ли да насочите горелката си към моята лакомия, егоизъм, чувство за превъзходство и за виновност?“ Той се усмихна и отговори: „Съжалявам, но това не влизаше в обсега на платените ми задължения.“

И наистина е така, но това е в обсега на Бога. Той се занимава със смяната на сърцата.

Ще направим грешка, ако си представяме, че тази смяна става изведнъж. Но отново ще сгрешим, ако си мислим, че такава смяна никога не се случва. Тя може да дойде посредством спорадична трескава дейност, веднъж на едно място, друг път – на друго. Но промяната се случва. „Милостта на Бога, която носи спасението, се появи“ (Тит 2:11 – мой превод). Шлюзовете са отворени и водата е изтекла навън. Вие просто не знаете като милостта ще проникне вътре.

Можете ли да видите себе си в някоя от следните случки?

- Взирате се в тъмнината. Съпругът ви спи до вас. Перките на окачения на тавана вентилатор се въртят над вас. След 15 минути будилникът ще иззвъни и изискванията на деня ще ви изстрелят като клоун от дулото на оръдие в смайващото представление, състоящо се от срещи, началници и тренировки по бейзбол. За милионен път вие ще пригответе закуска, графици и ведомости...но въобще не виждате смисъл в този така наречен живот. В неговите започвания и с неговите свършвания. Бебешки люлки, рак, гробища и въпроси. Задавате си въпроси за смисъла на всичко това и не можете да спите. Докато съпругът ви спи и светът очаква, вие се взирате.

- Обръщате страницата на Библията си и гледате думите. Все едно, че гледате гробище. Безжизнено и покрито с надгробни камъни. Нищо не ви вълнува. Но вие не се осмелявате да затворите книгата, в никакъв случай! Влачите се през текста, определен за четене през деня по същия начин, по който упорствате в молитвите, покаянието и даренията. Не се осмелявате да пропуснете нито едно от тези неща поради страха, че Бог ще изтрие името ви.

- Галите с пръста си снимката ѝ. Тя беше само на 5 години, когато направихте тази снимка. Бузките ѝ са покрити с лунички от лятното слънце, косата ѝ е сплетена на свински опашчици и е обува с плавници. Това беше преди 20 години. През това време вие успяхте три пъти да се разведете и три пъти да се ожените. Тази вечер тя върви по пътеката към младоженеца и свещеника, водена от друг баща. Вие напуснахте семейството си, когато бяхте в прекрасна форма и се намирахте в началото на стремително излитащата ви кариера. А сега, когато имате това, което искахте тогава, вие въобще не го искате. О, да имаште правото на втори шанс!

- Слушате проповедника. Тантурест и с яки челюсти, с гола глава и дебел врат, който провисва над свещеническата му якичка. Вашият баща ви принуждава да идвате в църквата, но не може да ви накара да слушате. И вие винаги си мърморите вътрешно: „Поне това не може да ме накара да правя.“ Но тази сутрин слушате, защото преподобният говори за Бог, който обича блудните синове, а вие чувствате, че сте една от най-лошите блудни дъщери. Не можете повече да пазите в тайна бременността си. Скоро родителите ви ще научат. Проповедникът ще научи. Той казва, че Бог вече знае. Чудите се какво ли си мисли Бог.

Смисълът на живота. Пропилените години от живота. Грешните избори в живота. Бог отговаря на бъркотията в живота с една дума: милост.

Ние говорим така, все едно че разбираме смисъла на думата милост (grace). Банката ни дава „гратисен“ период. (Коментар: Игра на думите. От английската дума grace произлиза думата „гратисен“. Д.Пр.) Долнопробен политик изпада в немилост. (Коментар: английски идиоматичен израз - falls from grace. Д.Пр.) Музикантите говорят за нота на милостта. Ние описваме някоя актриса като gracious – „изискана, приятна“, а някой танцьор като graceful – „грациозен, елегантен.“ Ние използваме думата grace за болници, за женски бебенца, за царе и за молитви преди хранене. Ние говорим така, все едно, че знаем какво означава думата милост.

Особено в църквата. Милостта украсява песните, които пеем и стиховете от Библията, които четем. Милостта споделя църковното семейство със своите братовчеди: прошката, вярата и общуването. Проповедниците я разясняват. Химните я известяват. В семинариите преподават за нея.

Но дали наистина разбираме смисъла на милостта? Имам предчувствието, че ние сме си създали представа за милостта, че тя е скромна по своя вид, размери и обхват. Тази представа изтънчено намира

мястото си в някоя фраза на църковен химн и подхожда прекрасно на символа на църквата. Тази представа никога не създава проблеми, нито изисква някакъв отговор. Когато бъде запитан: „Вярвате ли в милостта?“, кой би отговорил: „Не“?

Но тази книга задава по-задълбочени въпроси: „Променяли ли сте се под влияние на милостта? Дали милостта е формирала характера ви? Дали сте укрепвани от милостта? Дали милостта ви е направила да сте по-мек? Дали милостта ви е сграбчвала за врата и ви е разтърсвала, за да се вразумите? Божията милост се излива като порой върху нас с огромна емоционална наситеност. Като пенещ се буен поток милостта върви след вас. Дава ви нова енергия. От несигурност - към Божията сигурност. От „разкъсан от съжаление“ - до „по-добре съм поради това.“ От „страх ме е да умра“ - до „готов съм да полетя.“ Милостта е гласът, който ни призовава да се променяме и след това ни дава силата да извършим промяната, въпреки трудностите.

Когато милостта се случва, ние не получаваме прекрасен комплимент от Бога, а ново сърце. Дайте сърцето си на Христос и в замяна той ще ви даде своето сърце. „Ще ви дам ново сърце и ще поставя нов дух вътре във вас“ (Йез.36:26 – мой превод).

Можете да наречете това духовна сърдечна трансплантация.

Тара Сторч разбира това чудо по-добре от всеки друг. През пролетта на 2010 нещастен случай по време на каране на ски причинил смъртта на 13-годишната ѝ дъщеря Тейлър. След това за Тара и съпругът ѝ Тод последвали неща, които надвишавали и най-ужасните им кошмари: погребение и поток от въпроси и сълзи. Те решили да дарят органите на дъщеря си на нуждаещи се пациенти. Малко са хората, които са имали по-голяма нужда от ново сърце отколкото Патриция Уинтърс. Пет години преди това сърцето ѝ започнало да боледува и накрая тя се чувствала толкова слаба, че не можела да направи повече от една крачка. Сърцето на Тейлър дало нов живот на Патриция.

Тара имала само една молба: искала да чуе как бие сърцето на дъщеря ѝ. Тя и Тод пътували със самолет от Далас до Финикс и отишли в дома на Патриция, за да чуят сърцето на Тейлър. Двете майки дълго се прегръщали. След това Патриция дала на Тара и Тод един стетоскоп. Когато те чули здравия ритъм на сърцето, чие сърце са чули? Не са ли чули все още туптящото сърце на своята дъщеря? Сега то живеело в друго тяло, но сърцето, което туптяло било сърцето на детето им. А когато Бог слуша туптенето на сърцето ви, дали той не чува все още туптящото сърце на своя Син?

Както казва Павел: „И сега вече не аз живея, а Христос живее в мен“ (Гал.2:20). Апостолът е усещал вътре в себе си не просто философията, идеалите или влиянието на Христос, а личността на Исус. Христос влязъл вътре в Павел. И той все още прави това. Когато милостта се случи, Христос влиза. „Христос вътре във вас, надеждата за слава“ (Кол.1:27 – мой превод)

В продължение на много години на мен ми липсваше тази истина. Аз вярвах в всички други предлози: Христос за мен, Христос с мен, Христос пред мен. И знаех, че аз работя край Христос, под Христос и със Христос. Но никога не съм си представял, че Христос е в мен.

Не мога да обвинявам Библията за тази моя погрешна представа. Павел 216 пъти споменава за този съюз. Йоан 24 пъти говори за същото. Те описват образа на Христос, който не само флиртува с нас за да ни привлече към себе си, но и и ни „обединява“ към себе си. „Който изповяда, че Исус и Син на Бога, Бог живее в него и той в Бога“ (1Йоан 4:15 – мой превод). Нито една друга религия или философия не твърди такова нещо. Никое друго движение не говори за живото присъствие на неговия основател в неговите последователи. Мохамед не живее в мохамеданите. Буда не живее в будистите. Хю Хефнър не живее в хедониста, който се стреми към удоволствията. Да оказва влияние? Да дава указания? Да подмамва? Да. Но да живее в последователите си? Не.

Християните прегръщат следното неразбираемо обещание: „Накратко казано, тайната е следната: Христос е във вас“ (Посланието, Кол.1:17 – мой превод). Християнинът е човек, в който живее Христос.

Ние принадлежим на Исус Христос. Нещо повече, ние все повече ставаме негови. Той влиза в нас и командва ръцете и краката ни, използва умовете и езиците ни. Ние усещаме неговите промени в нас: отломките се превръщат в нещо божествено, свинското ухо се превръща в копринена кесия. Той пренастройва погрешните ни решения и окаяните ни избори. Малко по малко се появява нов образ: „Още от самото начало Бог реши да оформи живота на онези, които го обичат, за да прилича на живота на неговия Син“ (Посланието, Рим.8:29 – мой превод).

Милостта е Бог като сърдечен хирург, който отваря гръдния ви кош и изважда сърцето ви, което е отровено от гордостта и болката, и го заменя със своето собствено сърце. Вместо да ви казва да се промените, самият той прави промяната. Вие толкова ли сте почистили себе си, че той да може да ви приеме? Не, той ви приема и започва да ви почиства. Неговата мечта не е просто да ви отведе на небето, а да донесе небето вътре във вас. Колко голяма е тази промяна! Не можете да простите на своя враг? Не можете да посрещнете утрешния ден? Не можете да простите на миналото си? Христос може и той действа, като енергично ви преустройва от „живеене лишено от милост“ в „живеене, формирано от милостта.“ На

който са му дадени дарове, на свой ред дарява. Хората, на които им е простено, прощават на другите хора. Дълбока въздишка на облекчение. Препъванията са многобройни, но отчаянието е рядко. *(Коментар: Уинстън Чърчил е дал следното определение за успеха: „Успехът, това е преминаване с ентузиазъм от един провал към следващият.“ Характерното за успешният човек не е това, че той винаги успява, защото това е невъзможно. Характерното за успешния човек е, че никога не се отчайва и е пълен с ентузиазъм. След падането той се изправя и отново продължава, а не остава да лежи и да хленчи. Д.Пр)*

Милостта означава всичко е Исус. Милостта живее, защото той работи. Милостта работи, защото Исус работи. Милостта е важна, защото Исус е важен. Той е поставил крайния срок на действие на греха и е танцувал танца на победата на гробището. Да бъдем спасявани по милост означава да бъдем спасени от Исус – не от някаква идея, учение, кредо или членуване в някоя църква, а от самият Исус, който ще отнесе на небето всеки човек, който му кимне с глава, че е съгласен.

Не в отговор на щракване с пръсти или на повтаряне на някаква религиозна „мантра“, или на някакво тайно ръкостискане. Милостта не може да бъде манипулирана като кукла на конци. Аз не мога да ви дам указания как да получите милост. Истината е, че не ние получаваме милост, а тя със сигурност ни взема. Милостта е премахнала вонята от блудния син и се е заклела да направи същото и в нас.

Ако се страхувате, че сте подписали твърде много чекове, които трябва да бъдат плащани от Божията сметка на милостта, ако влачите след себе си съжаленията така, както се влачи счупена задна броня на кола, ако много повече пъшкате и въздишате, отколкото се наслаждавате и почивате, ако се чудите дали Бог може да направи нещо с бъркотията в живота ви, тогава вие се нуждаете от милостта. Нека да се уверим, че тя ще е случил на вас.

Глава 2

Богът, който се навежда надолу

“Ние ще бъдем уверени, когато застанем пред Господа, даже ако нашите сърца ни осъждат. Защото Бог е по-голям от сърцата ни и той знае всичко“ (1Йоан 3:19-20 – мой превод).

„Нека идваме близо до Бога с искрено сърце и с пълна вяра, защото бяхме освободени от виновна(та си) съвест“ (Евр. 10:22 – мой превод).

Колко велик е Бог, който дава Бог! (Августин)

Милостта е Бог, който обича; Бог, който проявява снизхождение; Бог, който идва да спасява; Бог, който великодушно дарява себе си в и чрез Исус Христос. (Джон Стот)

В присъствието на Бога, напук от Сатаната, Исус Христос се изправя за да ви защити.

Гласовете я издърпаха от леглото ѝ: „Стани, проститутко!“ „Каква жена си мислиш, че си ти?“ Свещениците с трясък отвориха вратата на спалнята, разтвориха завесите на прозореца и издърпаха завивките ѝ. Преди да усети топлината на сутрешното слънце, тя усети горещината на тяхното презрение. „Засрами се.“ „Отвратително е.“

Тя едва успя да покрие тялото си, преди те да я поведат по тесните улички. Кучета лаеха. Петли бягаха. Жени надничаха през прозорците си. Майки дърпаха децата си от пътя ѝ. Търговци поглеждаха през вратите на магазините си. Йерусалим се превърна в съдебно жури и произнесе присъдата си със свирепи погледи и със скръстени ръце.

И все едно, че нахлуването в спалнята и парада на срама бяха недостатъчни, мъжете я избутаха по средата на един сутрешен клас по изучаване на Библията.

„Рано на следващата утрин (Исус) пак дойде в храма. Скоро се събра една тълпа и той седна, и ги учеше. Докато той говореше, учителите по религиозния закон и фарисеите доведоха една жена, която бяха хванали в акта на прелюбодеяние. Поставиха я пред тълпата. „Учителю,“ казаха те на Исус, „тази жена беше хваната в самият акт на прелюбодеянието. Законът на Моисей казва да я убием с камъни. А ти какво казваш?“ (Йоан 8:2-5 – мой превод)

Зашеметените ученици стояха от едната ѝ страна. Благочестивите тъжители стояха от другата ѝ страна. Те имаха своите въпроси и убеждения; тя имаше своя провиснал халат и размазано червило по устните си. Обвинителите ѝ грачеха: „Тази жена беше хваната в самия акт на прелюбодеянието.“ Хваната в самият акт. В моментът. В ръцете. В самата поза. Хваната в самият акт от Съвета за благопристойност и поведение на Йерусалим. „Законът на Моисей казва да я убием с камъни. А ти какво казваш?“

Жената нямала изход. Да отрече обвинението? Тя била хваната. Да се моли за милост? От кого? От Бог? Неговите говорители стискали камъни в ръцете си и ръмжали срещу нея. Никой не би говорил в нейна защита. Но някой щял да се наведе надолу към нея.

“Исус се наведе надолу и пиеше в праха“ (Йоан 8:6 – мой превод). Ние бихме очаквали той да се изправи, да направи крачка напред или даже да стъпи на някое стъпало и да говори. Но вместо да направи това, той се навел надолу. Той се навел по-ниско от всеки друг – по-долу от свещениците, от хората, даже по-долу от самата жена. Обвинителите гледали отгоре надолу към нея. А за да видят Исус, те трябвало да погледнат още по-надолу.

Исус е склонен да се навежда. Той се навеждал да измие краката и да прегърне децата. Навеждал се да измъкне Петър от водата или за да се моли в Гетсиманската градина. Навел се пред гредата, върху която римляните бичували наказаните. Навел се да понесе кръста. Милостта е Бог, който се навежда. Тук той се навел, за да пише в прахта.

Спомняте ли си първия случай, когато неговите пръсти са докоснали почвата. Той загребал земна пръст и оформил Адам. Докато седейки близо до прелюбодейката докосвал нагрятата от слънцето земна пръст, Исус може би отново е изживявал момента на създанието и е напомнял на себе си откъде е произлязъл. Земните човечи са склонни да вършат земни неща. (Коментар: Много точно твърдение. За да си правим „кал“ един на друг, ние имаме нужда само от пръст и вода, които са в изобилие както около нас, а оказва се - и вътре в нас. Д.Пр.) Може би Исус е писал в прахта за своя собствена изгода.

Или за изгода на жената? За да отклони погледите на хората от оскъдно облечената, току-що хваната жена, която стояла в центъра на кръга?

Хайката станала нетърпелива, докато гледала наведеният Исус: „Те продължаваха да настояват за отговор и той се изправи“ (Йоан 8:7 – мой превод). Той се изправял дотогава, докато раменете му се изправили и главата му се вдигнала. Той стоял, но не за да проповядва, защото щял да каже само няколко думи. И нямало дълго да стои, защото отново щял да се наведе. Щял да говори, но не за да инструктира последователите си; той не говорил на тях. Той се изправил като представител на жената. Застанал между нея и линчуващата тълпа и казал: „„Добре, убийте я с камъни. Но нека тези, които са безгрешни, първи да хвърлят камъни!““ След това той отново се наведе надолу и пиеше в прахта“ (Йоан 8:7-8 – мой превод).

Ругаещите затворили устата си. Камъните, които държали те, паднали на земята. Исус продължил да пише. „Когато обвинителите чуха това, те се измъкнаха един по един, започвайки от най-възрастните, докато само Исус с жената останаха в средата на тълпата“ (Йоан 8:9 – мой превод).

„Исус не беше свършил. Той се изправи за последен път и попита жената: „Къде са твоите обвинители?““ (Йоан 8:10 – мой превод).

Изумителен въпрос! Той е отправен не само към нея, а и към всеки от нас. И ние сме били събуждани от осъждащи гласове: „Ти не си достатъчно добър.“ „Ти никога няма да станеш по-добър.“ „Ти отново се провали.“ Гласовете от нашия свят.

И гласовете в главите ни! Кой е този морален полицаи, който връчва призовка при всяко препъване? Кой ни напомня за всяка наша грешка? Ще млъкне ли той някога? Не! Защото Сатаната никога няма да млъкне. Апостол Йоан го нарича Обвинителят: „Този голям змей – древната змия, наречена Дявол или Сатана, който измамва целия свят – беше хвърлен долу на земята заедно с всичките си ангели. Тогава чух силен глас викащ от небесата...Защото Обвинителят беше хвърлен долу на земята – онзи, който обвиняваше братята и сестрите ни пред нашия Бог денем и нощем“ (Откр.12:9-10 – мой превод).

Ден след ден и час след час. Безмилостен и неуморим. Обвинявайки, Обвинителят прави кариера. За разлика от убеждаването, извършвано от Светия Дух, обвиненията на Сатаната не водят до разкаяние или решение, а само до съжаление. Сатаната има една цел: „да краде, да убива и да унищожжава“ (Йоан 10:10 – мой превод). Краде вашия мир, убива мечтите ви и унищожжава бъдещето ви. Той е представляван от шайка меденогласи демони за да му помагат. Той е наел хора, за да разпространяват отровата му. „Приятелите“ изваждат на показ миналото ви. Проповедници говорят единствено за вината и никога – за милостта. В групата на наетите от Сатаната са включени и родителите – да, вашите родители. Те са собственици на туристическата агенция, която се е специализирала в провеждане на обиколки на случаите, когато ние сме били виновни. Тези наети хора разпространяват отровата си по 24 часа ежедневно. Въпреки че отдавна сте станали зрял човек, вие все още чувате техните гласове: „Защо не можеш да порастеш?“ „Кога ще ме накараш да се гордея с теб?“

Укоряването е предпочитания инструмент на Сатаната. Той ще повтаря сценария с прелюбодейката толкова често, колкото пъти му позволите да го направи, превеждайки ви през улиците на града и влачейки името ви в калта. Той ви избутва в центъра на тълпата и гръмогласно съобщава вашия грях: „Този човек беше хванат в самия акт на: разврата или на глупостта, или на непочтеността, или на безотговорността.“

Но Сатаната няма да има последната дума. Исус е действал като ваш представител. Той се навел надолу. Достатъчно надолу, за да спи в обор, да работи в дърводелска работилница, да спи в рибарска лодка. Достатъчно надолу, за да стои рамо до рамо с мошеници и прокажени. Достатъчно надолу, за да бъде оплют, бит, прикован с гвоздеи към кръста и прободен с копие. Ниско. Достатъчно ниско, за да бъде погребан.

А след това той се изправил. Станал от масивния камък, на който поставяли умрелия. Изправил се в гробницата на Йосиф Ариматейски и то пред погледа на Сатаната. Висок. Много висок. Изправил се за прелюбодейката и накарал да млъкнат обвинителите ѝ. Същото ще направи той и за теб.

Исус „е в присъствието на Бога в този момент, ходатайствайки за нас“ (Посланието, Рим.8:34 – мой превод). Спрете се за момент и позволете на тази истина да влезе във сърцето ви. В присъствието на Бога, напук на Сатаната, Исус Христос се изправя, за да ви защити. Той взема ролята на свещеник. „Тъй като имаме велик свещеник над Божия дом, нека да се приближаваме до Бога с искрено сърце и с пълна вяра, защото ние бяхме освободени от виновната съвест“ (Евр.10:21-22 – мой превод). Чиста съвест. Чиста биография. Чисто сърце. Свободни от обвинение. Свободни от осъждане. Не само заради миналите, но и заради бъдещите ни грешки.

„Тъй като ще живее вечно, Исус винаги ще бъде там, за да напомня на Бога, че е платил с кръвта си за (нашите) грехове“ (Евр.7:25 – мой превод). Христос предлага непрестанно застъпничество в наша полза. С думи на милост Исус побеждава обвиненията, които дявола отправя към нас.

„Въпреки, че бяхме духовно мъртви поради нещата, които бяхме извършвали против Бога, той ни даде нов живот заедно с Христос. Вие бяхте спасени от Божията милост. И той ни възкреси заедно с Христос и ни постави да седим с него на небето. Той направи това заради тези, които са в Христос Исус с цел през цялото бъдеще време той да може да показва преизобилните богатства на своята милост чрез добрината си към нас в Христос Исус. Искам да кажа, че вие бяхте спасени от милостта чрез вярата. Вие не спасихте себе си; спасението беше дар от Бога. То не беше резултат от вашите собствени усилия, за да не можете да се хвалите с това. Бог ни направи такива, каквито сме. В Христос Исус Бог ни направи да вършим добри дела, които Бог е планирал предварително за нас, да живеем живота си, като ги вършим“ (Еф.2:5-10 – мой превод).

Вижте плодът на милостта: спасени от Бога, възкресени от Бога, запечатани заедно с Бога. Надарени, снабдени и с възложена работа. Сбогом, земни обвинения: Глупав. Неплодотворен. Бавно възприемащ. Бързо говорещ. Малодушен. Скъперник. Край на тези обвинения. Вие сте това, което Исус казва, че сте: Духовно жив. Живеещ на небето. Свързан с Бога. Афиш на милостта. Уважавано дете. Това е „настойчивата простителност, която ние наричаме милост“ (Посланието, Рим.5:20 – мой превод).

Сатаната е оставен занемаял и без средства за воюване. „Кой може да обвини хората, които Бог е избрал? Кой може да каже, че Божиите хора са виновни? Никой, защото Христос Исус умря, но беше и възкресен от смъртта и сега той е от дясната страна на Бога, ходатайствайки пред Бога за нас“ (Рим. 8:33-34 – мой превод). Обвиненията на Сатаната изплющяват и падат като спукан балон.

Тогава защо молитвата ни казва, че ние все още чуваме обвиненията? Защо наистина ние, християните продължаваме да се чувстваме виновни?

Не всяко чувство за вина е лошо. Бог използва подходящи дози от чувството за вина, за да ни събуди за греха. Ние разбираме, че чувството за вина ни е изпратено от Бога, когато то поражда в нас „негодование, тревога, копнеж, загриженост и готовност да видим, че правосъдието е извършено“ (2Кор.7:11 – мой превод) Чувството за вина, което Бог ни изпраща, предизвиква в нас достатъчно съжаление, за да ни промени.

От друга страна, чувството за вина, което Сатаната ни изпраща, предизвиква в нас достатъчно съжаление, за да ни пороби. Не му позволявайте той да окове ръцете ви с белезниците си.

Запомнете, че „вашият живот е скрит заедно с Христос в Бога“ (Кол.3:3 – мой превод). Когато Бог гледа към вас, той вижда първо Исус. В китайския език думата за праведност е една комбинация от два йероглифа: фигурата на агне и фигурата на човек. Агнето е отгоре, покривайки човека. Когато Бог поглежда надолу към вас, той вижда точно това: безгрешното Божие Агне, което ви покрива. Дилемата пред вас е следната: „Дали вярвате на вашия Адвокат или вярвате на Обвинителя си?“

От вашият отговор произтичат сериозни последствия, както това се е случило и с Жан Валжан. Виктор Юго ни запознава с този свой герой в класическия си роман „Клетниците.“ В началото на тази книга Валжан е скитник. Току-що освободен затворник на средна възраст, облечен в овехтели панталони и дрипав жакет. Деветнадесетте години, прекарани във френски затвор го направили груб и безстрашен. Той вървял пеша в продължение на четири дни в алпийският студ на югоизточна Франция през 19 век, но установил, че нито една странноприемница не иска да го допусне да влезе вътре и нито една кръчма не иска да го нахрани. Накрая той почукал на вратата на къщата на един епископ.

Монсеньор Мириел е на 75 години. Подобно на Валжан, и той е изгубил много. Революцията отнела всички ценности на семейството му, с изключение на няколко сребърни прибори, един сребърен черпак за супа и два сребърни свещници. Валжан му разказал своята история и очаквал религиозният мъж да го отпрати да си върви. Но епископът бил милостив. Той помолил посетителя да седне близо до огъня и му казал: „Не беше нужно да ми казвате какъв сте бил в миналото. Това не е мой дом. Това е домът на Исус

Христос.“ След известно време епископът отвел бившият затворник до масата, където яли супа и хляб, и сирене с вино, използвайки прекрасните сребърни прибори на епископа.

Той отвел Валжан да спи в една стая. Въпреки удобството, бившият затворник не можал да заспи. Въпреки милостта на епископа, той не можел да устои на изкушението. Натъпкал сребърните прибори в раницата си. Епископът спал по време на обира и Валжан избягал навън в нощта.

Но не стигнал много далече. Полицаи го хванали и го отвели обратно в домът на епископа. Валжан знаел какво означава залавянето му – затвор до края на живота му. Но тогава се случило чудо. Преди полицаят да обясни за обира, епископът казал: „О! Заповядайте! Толкова се радвам да ви видя. Не мога да повярвам, че забравихте свещниците! И те са направени от чисто сребро...Моля ви, вземете и тях заедно с вилниците и лъжиците, които ви дадох.“

Валжан е изумен. Епископът отпратил полицаите, а след това се обърнал и казал: „Жан Валжан, братко мой, ти повече не принадлежиш на злото, а на доброто. Аз откупих душата ти от теб. Вземам я обратно от злите мисли и дела и от Духът на ада, и я давам на Бога.“

Валжан има възможност да избере: да вярва на свещеника или да вярва на миналото си. Жан Валжан повярвал на свещеника. Той станал кмет на един малък град. Построил една фабрика и дал работа на бедните. Съжалил една умираща майка и отгледал дъщеря ѝ.

Милостта го променила. Позволете ѝ тя да промени и вас. Не слушайте гласът на Сатаната. Вие имате „Адвокат при Отца, Исус Христос, Праведният“ (1Йоан 2:1 – мой превод). Като ваш адвокат, той ви защитава и казва от ваше име „сега няма никакво осъждане на онези, които са в Христос Исус“ (Рим. 8:1 – мой превод).

Не е ли било това, което е казал Исус на прелюбодейката?

„Къде са твоите обвинители? Никой от тях ли не те осъди?“ Тя каза: „Не, Господи.“ И Исус каза: „И аз не те осъждам. Иди си, и повече не извършвай грях“ (Йоан 8:10-11 – мой превод).

Само за няколко секунди никой не останал в съдебната зала. Исус, жената и нейните критици – всички напуснали. Но нека ние да останем още малко в залата. Погледнете към камъните по земята, изостанали и неизползвани. Погледнете към написаното в прахта. Това е единствената проповед, която Исус е написал. Въпреки, че ние не знаем думите, аз се чудя, дали там не е написано: „Милостта се случва тук.“

Глава 3

О, каква сладка размяна

„Господ, нашата праведност“ (1Йоан 3:19-20 – мой превод).

„Господ постави върху Него беззаконието на всички нас“ (Ис.53:6 – мой превод)

Исус Христос е това, което прави Бог, а кръстът е мястото, където Бог е направил това. (Фредерик Бучнер)

Християнството не е жертвата, която правим ние, а е жертвата, в която вярваме. (П. Т. Форсайт)

Скъпоценно е да кажем „Христос умря заради света,“ но още по-сладко е да прошепнем: „Христос умря заради мен.“ (Макс Лукадо)

Затворническата килия на Варава имаше квадратно прозорче с размера на човешко лице. Варава погледна през него само веднъж. Когато видя хълма, на който се изпълняваха смъртните наказания, той се свлече и седна на пода, опря се с гръб на стената и притисна коленете към гърдите си. Това се случи преди един час. От тогава той не се е помръдвал. Нито е говорил.

Кое е странно за него, защото Варава говореше много. Когато на зазоряване пазачите дойдоха, за да го изведат от казармата, той се хвалеше, че до пладне ще бъде освободен. На път към килията проклинаше войниците и се подиграваше на техния Цезар. Но след като влезе в килията, той не произнесе нито един звук. Първо, нямаше никой, с когото да говори. И второ, нямаше какво да каже. Защото въпреки всичкото си перчене и самохвалство той знаеше, че по пладне ще бъде разпънат на кръста, а към залез слънце ще е умрял. При това положение какво има за казване? Кръстът, гвоздеите, мъчителната смърт – той знаеше какво го очаква.

На около стотина метра от килията му, в крепостта на Антоний една не толкова малка група мъже неодобрително мърмореха. Повечето от тях бяха религиозни водачи. Група брадати хора със свещенически раса и със строги лица. Уморени и ядосани. На стъпалата над тях стои един римски патриций и един мърляв галелиянин. Първият сочеше с ръката си вторият и говореше на тълпата.

„Вие ми доведохте този човек, твърдейки че е онзи, който подбуждаше хората да въстанат. Аз го разпитах във пред вас и не намерих никакво основание за вашите обвинения против него. Нито пък Ирод, защото той го върна обратно при нас; както можете да видите, той не е извършил нищо, което

заслужава смъртно наказание. Затова аз ще го накажа и след това ще го освободя. В един глас те изкрещяха: „Премахни го! Освободи ни Варава! (Варава беше хвърлен в затвора за бунт в града и за убийство.)“ (Лука 23:14-19 – мой превод)

Последното изречение обяснява кой е Варава: бунтовник и убиец. В сърцето му има гняв, а по ръцете му има кръв. Непокорен. Яростен. Размирник. Убиец. Той е виновен и се гордее с това. Правилно ли е Пилат, римският губернатор, да се отнесе милостиво към такъв човек? Гълпата мисли така. Нещо повече, гълпата иска Пилат да убие Исус, човекът, за когото Пилат казва, че „не е извършил нищо, което заслужава смъртно наказание.“

Пилат няма никаква преданост към Исус. Галелиянинът не означава нищо за него. Ако Исус е виновен, нека за плати за престъплението си. Губернаторът е готов да разпъне на кръста виновният човек. Но да разпъне невинен?

Може би Исус заслужава една лекция, даже бой с камшик, но не и разпъване на кръста. Пилат прави поне четири опита да освободи Исус. Той казва на юдеите те да го осъдят (Йоан 18:28-31). Той се позовава на това, че е изпращал Исус при Ирод (Лука 23:4-7). Опитал се да убеди юдеите да приемат Исус като затворник, който може да бъде освободен на Пасха (Марк 15:6-10). Предложил им един компромис: да го бичува, вместо да го убие (Лука 23:22). Той направил всичко което можал, за да освободи Исус. Защо? „Аз не намирам никаква вина у Него“ (Йоан 18:38).

С тези думи губернаторът станал един неволен теолог. Пилат пръв казва това, което по-късно написал Павел: Исус „не знаеше грях“ (2Кор.5:21). Тази висока като секвоя истина: че той никога не е извършил грях е от ранга на ходенето на Исус по водата; на способността му да възкресява умрели хора и да излекува прокажени. Това не означава, че Исус не е бил способен да извърши грях, а че той не е извършил грях. В пустинята той би могъл да разчупи хляб заедно с дявола или да не се подчини на Отца в Гетсиманската градина. „Който е бил във всичко изкушаван като нас, но въпреки това не е извършил грях“ (Евр.4:15 – мой превод).

Исус е бил Божият модел за човека. Винаги честен сред лицемерите. Неуморимо милостив в света на жестокостта. Фокусиран в небето въпреки безбройните неща, които са се опитвали да отвлекат вниманието му. А когато бил изкушаван да извърши грях, Исус никога не го извършил.

А ние никога не спряхме да грешим. Ние сме „мъртви в престъпленията и греховете си“ (Еф.2:1). Ние сме „изгубени“ (Лука 19:10), орисани сме да „погинем“ (Йоан 3:16), „Божия гняв остава върху нас“ (Йоан 3:36), ние сме „заслепени“ (2Кор.3:4), ние сме „чужденци към заветите на обещанието, които нямат никаква надежда и са без Бог на света“ (Еф.2:12 – мой превод). Ние нямаме нищо добро, което да предложим в замяна. В очите на светия Бог и най-прекрасните ни дела са „боклук“ и „парцали“ (Фил.3:8; Ис.64:6). Просто считайте, че сме като Варава.

Или като Джон Нютън считайте, че сме „грешници.“ Нали си спомняте описанието в прочутият му химн „О, чудна Божия благодат“: „О, чудна Божия благодат (милост) за грешник като мен! Аз бях един изгубен син, сега съм приютен.“

Такива думи звучат толкова старомодно. Грехът остана в миналото като напудрените перуки и кюлотите. В днешното модерно време никой не порочен, нали? Може да е заблуден, може родителите му да са се отнасяли лошо към него, може да не е имал късмет в живота, може да е пристрастен, може още като бебе неправилно да е бил научен да ползва гърнето, но порочен? Вие преувеличавате случая, г-н Нютън.

А дали пък Нютън не е прав? Прочетете определението на Исус за греха:

„Един благородник бил извикан в далечна страна, за да бъде коронован като цар и след това да се върне. Преди да замине, той извикал заедно десет свои служители и им дал десет паунда сребро, за да инвестират от негово име, докато той отсъства. Но неговите хора го мразеха и изпратиха делегация след него за да каже, че те не искат той да бъде техен цар“ (Лука 19:12-14).

Грехът означава да казваме: „Боже, аз не искам ти да бъдеш мой цар. Аз предпочитам царство без цар. Или още по-добре – царство, в което аз съм цар.“

Представете си, че някой постъпи по същия начин спрямо вас. Представете си, че заминавате на дълго пътешествие и оставяте къщата си под надзора на някой надзорник. Вие му поверявате целия си имот. Докато отсъствате, той се нанася да живее в къщата ви и твърди, че тя е негова. Поставя табелка с името си на пощенската ви кутия и присвоява банковите ви сметки. Поставя мръсните си крака върху масичката ви за кафе и кани приятелите си да спят в леглото ви. Той отхвърля вашата власт и ви изпраща следното съобщение: „Не се връщайте. Сега аз управлявам тук.“

Библията нарича такова поведение с името „грях.“ Грехът не е прискърбна грешка или случайно препъване. Грехът организира заговор за незаконно отнемане на властта от Бога. Грехът шурмува замъка, предявява претенции да завземе Божия трон и отхвърля неговата власт. Грехът крещи: „Аз искам да

ръководя живота си!“ Грехът казва на Бога да се махне, да изчезне и да не се връща. Грехът е бунт против най-висшия ред и вие сте един бунтовник. И аз съм бунтовник. Така е и с всеки друг човек, който диша.

Един от най-изумителните обвинения срещу човечеството се намира в Ис.53:6: „Всички ние като овце се заблудихме, всеки от нас тръгна по своя си път“ (мой превод). Вашият път може да е алкохола, моят път може да е стремежът към трупане на богатство, пътят на някой друг човек може да е стимулирането на сексуалните му усещания или пътят на хваленето му с неговата религия, но всеки човек се опитва да върви по неговия или по нейния си път без Бога. Истината не е, че някои от хората се бунтуваха. Всички ние се бунтувахме. „Никой не е праведен, няма даже един; няма никой, който да разбира, никой, който да търси Бога. Всички се отклониха, всички те заедно станаха безполезни; няма никой, който прави добро, няма даже един“ (Рим.3:10-12 – мой превод)

Тази истина не е широко известна, но въпреки това е основна. Всички кораби, които спират в пристанището на милостта, хвърлят котва от борда на греха. Дължни сме да започнем от там, откъдето започва Бог. Няма да можем да оценим стойността на милостта докато не разберем кои сме ние. Ние сме бунтовници. Ние сме същите като Варава. Ние заслужаваме да умрем като него. Намираме се между четири затворнически стени, обхванати от страх. Болка, нараняване и омраза ни заобикалят. Ние сме хвърлени в затвора от миналото си, от греховните си избори и от надутата си гордост. Ние бяхме оценени, че сме виновни.

Седим на пода в прашната килия, очаквайки финалният момент. Ехото от стъпките на нашия палач отеква от каменните стени. Поставили глава между коленете си, ние не поглеждаме нагоре, докато той отваря вратата; не поглеждаме нагоре, когато той започва да говори. Ние знаем какво ще каже. „Време е да платиш за греховете си.“ Но чуваме нещо друго. „Свободен си. Те взеха Исус вместо теб.“ Вратата остава отворена, пазачът изкрещява: „Излизай“ и ние се озоваваме в светлината на утринното слънце, оковите са свалени, престъпленията ни са опростени и се чудим: „Какво се случи?“

Случи се милост.

Христос отнесе греховете ви? Къде ги отнесе? На върха на хълма, наречен Голгота, където издържа не само на болката от гвоздеите на римляните, на болката от подигравките на тълпата, на болката от пробождането с копие на войника, но и гневът на Бога.

„Накисвайте сърцето си в следното най-прекрасно обобщение на най-великото постижение на Бога: „Бог в своята милостива добрина обявява, че ние сме невинни. Той направи това чрез Христос Исус, който ни освободи, като отне греховете ни. Защото Бог изпрати Исус да поеме наказанието заради нашите грехове и да удовлетвори Божия гняв против нас. Ние сме правени праведни пред Бога, когато вярваме, че Исус е пролял кръвта си и е пожертвал живота си заради нас“ (Рим.3:24-25 – мой превод).

Бог не си е затворил очите за нашите грехове, за да не стимулира тяхното извършване. Той не ви наказва, защото ако ви накаже, това би означавало да ви унищожи. Вместо това той е намерил начин да накаже греха и да запази грешния човек. Исус е поел вашето наказание, а Бог ви даде наградата заради безгрешността на Исус.

На нас не ни е казано как е отговорил първият Варава на дара на свободата. Може би поради гордостта си му се е присмял или е отказал да го вземе, защото се е срамувал. Но вие можете да решите какво да правите с вашия дар. Погледнете на кръста на Голгота като на дар, който ви е даден лично на вас. Тъй като кръстът е Божият дар към всички хора по света, той ще ви докосне, но не може да ви промени. Скъпоценно е да кажем „Христос умря заради света,“ но още по-сладко е да прошепнем: „Христос умря заради мен.“

„Защото греховете ми са мъртви.“

„Той зае моето място на кръста.“

„Той понесе греховете ми и днешното ми коравосърдечие.“

„Чрез кръста Исус ме откупи, изчисти ме и ме призова.“

„Той усети моя срам и произнесе името ми.“

Бъдете Варава, който казва: „Благодаря Ти, Боже!“ Благодарете на Бога за денят, в който Исус зае вашето място, защото денят на милостта се е случил за вас.

Глава 4

Сега можете да си починете

„Божият обещание пристига само като дар. Това е единственият начин всеки човек да бъде сигурен, че ще го получи.“ (Посланието, Рим. 4:16 – мой превод).

Човек, чийто ръце са пълни с пакети, не може да получи дар. (К. С. Луйс)

Единственото предназначение на вярата е да получава това, което милостта предлага. (Джон Стот)

Нашите достойнства не означават нищо. Божията работа означава всичко. (OUR MERITS MERIT NOTHING. GOD'S WORK MERITS EVERYTHING.)

Вие сте уморен. Умората не е чужда дума за вас. Познавате твърде добре нейните плодове: парещи очи, приведени рамене, унил дух и механично мислене. Вие сте уморен.

Ние сме уморени хора. Уморено поколение. Уморено общество. Ние се надпреварваме. Ние бягаме. Работната седмица се влачи като зимата в Арктика. Понеделничната сутрин започва още от неделя вечерта. В продължение на дълги часове пълзим като участници в дълги опашки с намръщени лица, пораждани от дългият списък от задължения, които трябва да свършим; неща, които искаме да купим; или хора, на които трябва да угодим. Да окосим тревата. Да оскубем плевелите. Да си изчистим зъбите. Да сменим пелените. Килими, деца, канарчета – всяко нещо се нуждае от вниманието ни. Правителството иска повече данъци. Децата искат повече играчки. Шефът иска да работим по-дълго време. Училището иска повече доброволци. Брачният партньор иска повече внимание. Родителите искат по-често да ги посещаваме. И църквата - също. Споменах ли църквата? Тя иска да служим повече. Да се молим повече. Да я посещаваме повече. Да четем повече. А можете ли да се оплачете? Църквата говори за Бога.

Всеки път, когато си поемете дъх се оказва, че някой друг се нуждае от нещо. Бригадирът изисква да му дадем още една тухла за най-новата пирамида. „Хей, евреино, разбъркай тази кал!“

Да, това е той, вашият древен двойник. С препаска през слабините, с приведени рамене, евреин-роб в Египет, който нарежда тухли. Ето това е уморен човек! Надзирателите на робите плющят с камшиците си и крещят заповеди. Защо? За да може фараонът, чието его е с размерите на реката Нил, да се хвали с още една пирамида, въпреки че по ръцете му никога не е имало мазоли и той никога не е вдигнал даже една сламка от земята. Но тогава се намесил Бог. „*Аз съм Господ; Аз ще ви изведа от игото на египтяните, Аз ще ви спася от тяхното робство и Аз ще ви откупя с протегната ръка и с велики присъди*“ (Изх.6:6 – мой превод).

Той винаги постъпва така! Отворил водите на Червено море като завеса, а после ги затворил като челюстите на акула. Превърнал армията на фараона в стръв за рибите, а евреите в членове на клуба „Никога вече.“ Никога вече тухли, кал, хоросан и слама. Никога вече безсмислена и затъпяваща ума принудителна работа. Все едно, че цялото небе извикало: „Сега можете да си починете!“

И те си починали. Един милион гърди въздъхнали. Те си почивали. Само в продължение на около 1 см. разстояние. Това е разстоянието в Библията между края на Изх.15 и началото на Изх.16. Периодът от време между случването на събитията в тези две глави е около 1 месец. Някъде в промеждутъка в рамките на този 1 см и на този 1 месец израелтяните решили, че искат да се върнат обратно в робството. Спомнили си за египетските деликатеси. Те не са били нещо по-изтънчено от варени кокали, но носталгията не се интересува от подробностите. Поради това те казали на Моисей, че искат да се върнат в земята на тежката работа, на потенето и на изприщените гърбове.

И какъв е бил отговорът на Моисей? „*Някои да не ви е омагьосал? Да не сте ги изгубили ума?*“ (Посланието, Гал.3:1 – мой превод). Ох, грешката е моя. Тези думи се на Павел, а не на Моисей. И са казани за християните, а не за израелтяните. И то в Новия, а не в Стария Завет. През 1 век от новата ера, а не 13 века преди Христа. Но тази грешка е разбираема, защото поведението на християните от времето на Павел е било същото, като поведението на израелтяните по времето на Моисей. И едните, и другите са били освободени, но и едните и другите са обърнали гръб на свободата си.

Второто освобождение е от по-висок ранг от първото. За него Бог изпратил не Моисей, а Исус. И поразил не фараона, а Сатаната. И не с 10 язви, а с един единствен кръст. Не са били отворени водите на Червено море, а е бил отворен гроба и Исус повел всеки човек, който иска да върви след него към „Земята на Никога вече.“ Никога вече спазване на закона. Никога вече стремеж да бъдем одобрени от Бога. Исус им казал: „Сега можете да си починете.“

И те си починали. В продължение на около 40 страници, каквото в моята Библия е разстоянието между проповедта на Петър в Деян.2 и срещата на църквата в Деян.15 (Апостолският събор в Йерусалим). В Деян.2 е била проповядвана милостта. А в Деян.15 милостта била поставена под въпрос. Това не означава, че хората въобще не са вярвали в милостта. Те са вярвали и то много в милостта. Но просто не вярвали само в милостта. Те искали да добавят към нея и своята работа в служба на Христос.

Участниците в апостолският събор спорели на темата, дали Исус почти е свършил работата за спасението. През по-голямата част от времето Исус движи гребната лодка, в която се намират всички, които отиват на небето. Но от време на време той се нуждае от нашата помощ. Поради това ние му я оказваме. Така ние трупаме добри дела по начинът, по който бойскаутите натрупват награди, които носят окачени на специален шарф (текстилен колан, окачен на рамото.)

Аз пазя моя бойскаутски колан закачен на една кука в килера ми. Не за да го крия, а за да мога да го виждам. Всяка сутрин задължително хвърлях един доволен поглед на този пояс на постиженията ми. Ако сте притежавали такъв бойскаутски колан с наградите, вие разбирате какво усещане изпитвах. Всяка овална значка ми напомняше за упоритата ми работа. Аз пресякох едно езеро с кану, за да спечеля значката, на която е изобразено кану. Преплувах голяма дистанция, за да спечеля друга значка, на която е изобразен плувец. Изработих резбован тотемен прът, за да спечеля значката по дърводелство. Възможно ли е нещо да е по-задоволяващо от спечелването на тези награди?

Да. Да ги изваждаме на показ. Което и правех всеки четвъртък, когато бойскаутите обличаха униформите си и отиваха в прогимназията. Крачех през двора на училището така, като че ли бях кралят на Англия.

Системата на колана с наградите подрежда живота. Постиженията раждат компенсации. Постиженията биват възнаграждавани с аплодисменти. Момчетата ми завиждаха. Момичетата припадаха. Съученичките ми съумяваха да удържат ръцете си за да не ме докосват единствено чрез пределно усилие на своя самоконтрол. Знаех, че те искрено мечтаеха да прокарат пръста си по моят презрамен пояс с наградите и да ме помолят да кажа името им чрез морзовата азбука.

Аз станах християнин почти по същото време, когато станах бойскаут и предполагах, че Бог ни оценява според достойнствата и заслугите ни. Добрите скаути се издигат. Добрите хора отиват на небето. Поради това реших да натрупам много духовни награди. Бродирана значка заради четенето на Библията. Значка с хванати една за друга ръце заради молитвите. Значка с дете, спящо на пейката, заради редовно посещение в църквата. Във въображението ми ангели трескаво бродираха значките, които щяха да ми бъдат връчени. Те едва насмогваха да са в крак с моето представяне и аз се чудех, дори един презрамен колан ще е достатъчен, за да побере всички значки. „Това дете Лукадо изтощи пръстите ми!“ Работех, мислейки си за денят, великият ден, когато Бог, сред падащи конфети и танцуващи херувими, ще постави отрупан с наградни значки колан през гърдите ми и ще ме посрещне радушно в своето вечно царство, където ще мога скромно да изложа на показ за цялата вечност моите награди.

Но изплуваха някои трънливи въпроси. Ако Бог спасява добрите хора, колко добро е „добро“? Бог очаква от нас да говорим честно и почтено, но до каква степен? Кой е допустимият процент на преувеличение при говоренето? Да предположим, че изискваният резултат е 80 точки, а аз съм събрал 79? Как научавате колко точки сте събрали?

Потърсих съвета на пастора. Със сигурност той би ми помогнал да отговоря на въпроса „Колко добро е добро?“ И той ме посъветва с една дума. Прави. Прави по-добре. Прави повече. Прави сега. „Прави добро и ще бъдеш добре.“ „Прави добро и ще бъдеш спасен.“ „Прави както трябва и всичко ще ти е наред.“ Прави. Бъди. Прави. Бъди. Прави.

Прави-бъди-прави-бъди-прави. Позната ли ви е тази мелодия? Може би я знаете. Повечето хора живеят с представата, че Бог спасява добрите хора. Поради това бъди добър! Бъди морален. Бъди искрен. Бъди приличен. Моли се с молитвена броеница. Спазвай съботния ден. Спазвай обещанията си. Моли се пет пъти ежедневно обърнат с лице на изток. Бъди трезвен. Плащай си данъците. Печели награди за достойно поведение.

Но въпреки всички разговори на темата да бъдем добри, все още никой не може да отговори на основния въпрос: „Коя степен на доброто е достатъчно добра? Странно. Залогът е нашата вечност, но въпреки това ние много добре знаем рецептата за пица „Лазания“, отколкото какви са изискванията за отиване на небето.

Бог има по-добра идея: „*Защото по милост сте били спасени чрез вяра и то не от вас самите; това е дарът от Бога*“ (Еф.2:8 – мой превод). Ние нямаме никакъв принос. Нула! За разлика от колана със значките за заслугите на скаутите, спасението на душата не може да бъде спечелено. Това е дар. Нашите достойнства не означават нищо. Божията работа означава всичко.

Това е посланието на Павел към хората, които си мислят, че могат да допринесат с делата си за своето спасение. Представям си зачервеното му лице и изпъкналите кръвоносни съдове по врата му. „*Христос ни откупи от от този саморазрушителен и прокълнат живот, като го погълна изцяло в себе си*“ (Посланието, Гал.3:13 – мой превод) Казано с други думи: „Кажете „Не“ на пирамидите и тухлите. Кажете „Не“ на правилата и списъците. Кажете „Не“ на робството и на представянето. Кажете „Не“ на Египет. Исус ви е освободил. Знаете ли какво означава това?

Очевидно галатяните не са знаели. А вие?

Ако не знаете, аз знам причината за вашата умора. Вие трябва да вярвате в Божията милост. Подражайте на примера на чилийските миньори. Хванати в клопка на около 600 м дълбочина под здрава скала, 33 мъже били отчаяни. Срутване на основната галерия затворило възможността им да излязат и те преминали на режим на оцеляване. Ядели само по две супени лъжици консервирана риба тон, една глътка

мляко и парченце праскова – и то през ден. В продължение на 2 месеца се молели някой да ги спаси. На повърхността над тях без прекъсване работел спасителен екип. Консултирали се с НАСА, срещали се с експерти. Проектирали капсула с височина 4 м и в началото пробиха със сонда дупка за комуникация с хората под земята. След това започнали са копят тунел, по който да спуснат сондата. Никой не гарантирал, че ще успеят. Дотогава никой никога не бил живял толкова дълго в такъв капан, за да разкаже за това. Сега вече има такива хора.

На 13.10.2010 от тунела на повърхността започнали да се появяват хора с вдигнати високо за поздрав ръце, пеейки песни за победата. Един пра-прадядо, после 44-годишен мъж, който планирал да се жени. След това един 19-годишен младеж. Всички те имали различни истории, но всеки от тях взел едно и също решение. Те вярвали, че някой друг ще ги спаси. Нито един от тях не отказал да приеме предложението за спасение, изричайки декларация за независимост: „Аз мога сам да се измъкна от тук. Само ми дайте нова бормашина.“ Те достатъчно дълго се взирали в каменната гробница, за да стигнат до еднородното мнение: „Ние се нуждаем от помощ. Нуждаем се от някой, който да проникне в този свят и да ни измъкне навън.“ И когато спасителната капсула стигнала до тях, те влезли в нея.

Защо ни е толкова трудно и ние да направим същото?

На нас ни е по-лесно да вярваме в чудото на възкресението, отколкото в чудото на милостта. Ние дотолкова се страхуваме да не се провалим, че създаваме образа на безгрешността, за да не би небето да е повече разочаровано от нас, отколкото сме разочаровани самите ние. И какъв е резултатът? Ние, християните, сме най-уморените хора на света.

Опитите за самоспасяване не ни гарантират нищо, освен изтощение. Ние тичаме и се лутаме, опитвайки се да бъдем харесани от Бога, събираме награди и точки за достойнствата си и гледаме навъсено всеки човек, който се усъмни в постиженията ни. Наричат ни църквата на хората с лица на ловджийски хрътки и с приведени рамене. Спрете с това! Веднъж и завинаги, стига с това безумие. „Сърцата ви трябва да бъдат укрепвани от Божията милост, а не от подчинението на правила“ (Евр.13:8 – мой превод). Исус не е казал: „Елате при мен, всички вие, които сте свършени и безгрешни.“ Той е казал точно обратното: „Елате при мен, всички вие, които сте уморени и обременени и аз ще ви дам почивка“ (Мат.11:28 – мой превод)

Втората обувка няма да тупне на пода. *(Коментар: Предполагам, че тук Лукадо има предвид следния виц: “Късно през нощта един командирован мъж обикалял хотелите, за да си намери къде да преспи. Навсякъде му отказвали. Накрая служителят на рецепцията в един хотел се смили над него и му казал, че на последния етаж имат една малка стаичка, която е свободна, но те избягват да я предлагат на гостите си, защото в съседната стая живеел един много нервен човек, който се дразнел от всеки шум през нощта, вдигал скандали и те решили, че е по-добре тази стая да остане празна. Командированият обещал, че ще пази пълна тишина и наел стаята само за една нощ. Към полунощ влязъл в стаята, седнал на леглото да си събуе обувките и поради невнимание пуснал обувката си да тупне на пода. Тогава се сетил за нервния си съсед, събул тихо другата си обувка, съблякъл се, легнал и заспал. Към 4:00 часа някой започнал силно за удря по вратата на стаята му. Командированият се събудил, отворил вратата и настреча си видял един разчорлен човек по пижама и със зачервени от недоспиване очи, който му изкрециял: „Докога ще те чакам да хвърлиш и втората си обувка на пода, че да заспя и аз?“ Д.Пр.)* Божието обещание не е някакъв таен език. За Бога, позволете на милостта да се случи. Не се правете повече на Бог, престанете да отправяте шумни претенции към Бога. Божията безкрайна обич не е едно от нещата, които трябва да спечелите в живота си. Вие я имате. Легнете спокойно в хака на милостта. Сега можете да си починете.

Глава 5

Мокри крака

“Бъдете добри един към друг, състрадателни, прощавайте си един на друг, така както Бог чрез Христос е простил и на вас“ (Еф. 4:32 – мой превод).

Бог изобретил прошката като единствен начин да запази жива обичта си към пропадналото човешко семейство. (Луис Смедес)

Ако не трансформирате болката си, вие със сигурност ще я предадете на поколението си. (Ричард Рор)

Да приемем милостта означава да се закълнем и ние да бъдем милостиви.

Ако местата, където ни боли бяха косми, всички ние щяхме да приличаме на гризли. Даже красавиците с гладка кожа от кориците на списанията, улегналите пастори на амвона или сладката нисичка старица, която живее близо до нас. Всички те. Всеки от нас. Ако местата, където ни боли бяха косми, ние щяхме да се изгубим в гъсталака, създаден от тези косми.

Не са ли твърде много местата, където ни боли. Когато децата се присмиват над начина, по който вървите, техните подигравки ви причиняват болка. Когато учителите пренебрегват работата ви, тяхното

пренебрежение ви причинява болка. Когато младата жена, която обичате ви изостави или когато съпругът ви напусне, когато фирмата, в която работите ви уволни, всички тези неща ви причиняват болка. Отхвърлянето винаги причинява болка. Така както е сигурно, че през лятото има слънце, така и хората ни причиняват болка. Понякога преднамерено. Друг път – случайно.

Виктория Руволо може да ни разкаже за случайно причинената болка. В една ноемврийска вечер през 2004 тази 44-годишна жителка на Ню Йорк шофирала колата си към Лонг Айланд. Току-що присъствала на рецитал на своя племенница и мечтаела за дивана, за горящия огън в камината и за почивка. Тя не си спомня дали е видяла приближаващия от източна посока сребрист „Нисан.“ Не си спомня нищо за 18-годишния младеж, който се бил навел през прозореца, държейки в ръката си замразена пуйка, която хвърлил върху предното стъкло на колата ѝ.

Десет килограмовата птица преминала през стъклото, огънала волана и разтрошило лицето ѝ така, както се счупва чиния с ядене, паднала на бетонен под. Яростната шега я принудила да се бори за живота си в реанимацията. Тя оцеляла, но чак след като лекарите оперирали челюстта ѝ, едното ѝ око и поставили титанови плочки, закрепени с болтове върху черепа ѝ. Тя не можела да се види в огледалото, без това да ѝ напомни за нейната болка.

Вие не сте удрян от пуйка, но бяхте женен за пуйка, работите за една пуйка и бяхте изоставен от една пуйка. И сега накъде да се обърнете? Към Интернет сайта Ударичовека.com? Или към уискито и приятелите?

Можете да реагирате така, както реагират някои американски войници в Афганистан. Един от тях получил писмо. Той бил ранен. За да добави оскърбление към раняването му, неговата приятелка му написала: „Скъпи Джон, Моля те да ми върнеш моята любима снимка, която ти изпратих, защото искам да я използвам като моя годежна снимка в местния вестник.“

Ох! Но неговите приятели му се притекли на помощ. Претърсили казармените помещения и събрали снимки на приятелките на останалите войници. Напълнили цяла кутия от обувки. Зарязаният войник изпратил по пощата кутията на приятелката си, като написал следната бележка: „Моля те, намери снимката си сред тези снимки и ми върни останалите. Да ме убиеш не мога да си спомня коя от тях беше ти.“

Отмъщението си има своите съблазни. Но Исус има по-добра идея.

В Евангелието на Йоан 13 са описани събитията от последната нощ преди смъртта на Исус. Той и учениците му се събрали в Горната стая за да празнуват Пасха. Йоан започва разказа си с едно величествено изречение: „Исус знаеше, че Отец му е дал власт над всичко и че той е дошъл от Бога и ще се върне при Бога“ (Йоан 13:3 – мой превод).

Исус е знаел кой е и защо става това в живота му. Кой е бил той? Божият Син. Защо е бил на земята? За да служи на Отца. Исус е знаел кой е и каква власт притежава, „поради това той стана от масата, съблече робата си, обви кръста си с една кърпа и изля вода в един леген. След това започна да мие краката на учениците си и да ги изтрива с кърпата, с която се беше препасал“ (Йоан 13:4-5 – мой превод).

Исус – шефът, главният треньор, царят на света, повелителят на моретата – мие крака.

Аз не съм любител на миенето на крака. Да ви погледна в лицето? Да, ще ви погледна. Да ви стисна ръката? С радост ще го направя. Да ви прегърна през рамото? Щастлив съм да го направя. Да изтрия сълза от бузата на дете? Веднага ще го направя. Но да измия краката на друг човек? Няма да го направя. Краката миришат. Никой никога не е създавал одеколон „Краката на спортиста – висококачествен“ или „Миризмата на чорапите на гимнастика.“ Краката не са се прочули с приятният си мирис. Или с добрият си вид.

Бизнесменът не държи на бюрото си поставена в рамка снимка на палеца на крака на жена си. Бабите и дядовците не носят снимки на внуците си, на които са снимани краката им от коленете надолу. „Това не са ли най-сводестите ходила, които някога сте виждали?“ Ние искаме да видим лицето, а не стъпалата на човека. Стъпалата имат пети и нокти на пръстите. Подуване на палците, гъбички и мазоли. И „кокоши тръни“! Извинете ме всички вие, които имате крака, които съставляват обществото на табана, но аз не съм част от вашето общество. Краката миришат лошо и наглед са грозни и съм убеден, че точно това е ключът за разбиране на тази случка.

Исус докоснал миризливите и грозни части от телата на учениците си. Знаейки, че е дошъл от Бога. Знаейки, че ще отиде при Бога. Знаейки, че е достатъчно само да повдигне веждата си или да се изкашля и всеки ангел във вселената веднага ще застанат в стойка „мирно.“ Знаейки, че на него му е дадена цялата власт, той свалил дрехата си и се препасал с една слугинска престилка, навел се до нивото на коленете и започнал да изтрива мръсотията, прахта и калта, попаднала по краката им.

Това било задължение на роба, това било работа на слугата. Когато господарят се прибирал у дома, след като цял ден е вървял по калдъръмните улици, той очаквал краката му да бъдат измити. Най-нисшият слуга го посрещал на вратата с леген с вода и кърпа.

Но в Горната стая не е имало слуга. Дали е имало кана с вода? Да. Дали е имало леген и кърпа! На тъгла на масата. Но никой не ги докоснал. Никой не помислил, че това е негова работа. Всеки от учениците се надявал някой друг да вземе легена. Петър си мислел, че Йоан ще го вземе. Йоан си мислел, че Андрей ще го вземе. Всеки от апостолите предположил, че някой друг ще измие краката.

И Някой друг ги измил. Исус не пропуснал да измие краката на нито един от учениците си, въпреки че ние не бихме го упрекнали, ако той не беше измил краката на Филип. Когато Исус казал на учениците си да нахранят тълпата от 5000 гладни мъже, Филип с други думи казал: „Това е невъзможно.“ (Виж Йоан 6:7). И така, какво прави Исус с човека, който се съмнява в заповедите му? Исус измива краката на съмняващият се.

Йоан и Яков лобирали да заемат министерски постове в царството на Христос. А какво прави Исус, когато хората използват неговото царство за своя собствена изгода? Той идва с легена при тях.

Петър престанал да вярва на Христос по време на бурята в езерото. В друг случай се опитал да уговори Христос да не отива на кръста. В рамките само на няколко часа Петър се закле, че даже не познава името на Исус и намерил за благоразумно да избяга и да се скрие.. Всъщност всичките 24 крака на учениците на Христос скоро офейкали, оставяйки Исус сам срещу обвинителите му. Някога запитвали ли сте се какво прави Бог с хората, които не изпълняват обещанията си? Той им измива краката.

Също и Юда Искариотски. Лъжецът, заговорникът, лакомият плъх, който предал Исус за една мизерна сума пари. Исус не би ли измил неговите крака? Сигурно се надявате, че не би ги измил. Защото ако Исус измива краката на Юда, вие ще трябва да измиете краката на вашите предатели. На човекът, който ви е предал. На подлецът, който е хвърлил пуйката върху вас. На негодникът, който никога не прави добро, освен когато му е заплатено. Юда е предал Исус за 30 сребърника. А вашият Юда е ограбил вашата девственост, сигурността ви, съпругът или съпругата ви, отнел е работата ви, детството ви, пенсионирането ви, спестяванията ви.

И вие очаквате аз да му измия краката и да го пусна да си отиде? Повечето хора не искат да направят това. Те използват снимката на негодника, за да стрелят в нея. Те отново и отново изригват като вулкана Везувий, разпръсквайки омраза, с която замърсяват и вмирисват света. Повечето хора държат тенджерата с гнева да къкри на слаб огън.

Но вие не сте част от „повечето хора.“ Милостта се е случила за вас. Погледнете краката си. Те са мокри, просмукани са от милостта. Пръстите на краката ви, ходилата ви и петите ви усетиха хладката вода в легена на Божията милост. Исус изми най-мръсните части от живота ви. Той не ви отмина, за да отиде с легена при някой друг. Ако милостта беше житна нива, сега тя ви завещава щата Канзас. Можете ли да споделите своята милост с другите хора?

„Тъй като аз, Господ и Учителят, измих краката ви, вие трябва да миете краката си един на друг. аз ви дадох пример, за да му подражавате. Правете така, което аз направих на вас“ (Йоан 13:14-15 – мой превод).

Да приемаме милостта означава да приеме клетвата и ние да сме милостиви към другите. Виктория Руволо постъпила така. Девет месеца след нещастната за нея ноемврийска вечер, тя застанала в съдебната зала с лицето си, ремонтирано с титанови пластинки и болтове срещу своя нападател, Райан Къшинг, който вече не бил перчещ се хлапак, който хвърля пуйка от своята кола Нисан. Сега той бил разтреперан, изпратен и молел за прошка и извинение. За град Ню Йорк той се превърнал в символ на поколение от неуправляеми деца. Съдебната зала била препълнена от хора, дошли да видят как той получава справедливото си наказание. Присъдата на съдията ги възмутила - само 6 месеца затвор, 5 години условна присъда, задължение да посещава консултант и известен период на публична служба.

След произнасянето на присъдата съдебната зала изригнала. Всички отхвърляли присъдата. Всички, с изключение на Виктория Руволо. Нейна била идеята за намаляването на присъда. Момчето застанало пред присъстващите и тя го прегърнала. Пред очите на съдията и на тълпата тя го прегърнала здраво и разрошила косата му. Той се разплакал, а тя казала: „Прощавам ти. Искам живота ти да бъде възможно най-добър.“

Тя позволила на милостта да формира отговорът ѝ. Тя обяснила така своята щедрост: „Бог ми даде втори шанс да живея и аз го предавам на другите. Ако не бях се отървала от този гняв, аз щях да бъда обсебена от стремежа за отмъщение. Това, че му прощавам, ми помага да продължа напред.“

Нейната злополука я отвела до нейната мисия: тя пожелала да работи в отдела за условно осъдени. „Аз се опитвам да помагам на другите, но знам че до края на живота си ще бъда наричана „Пуешката госпожа.“ Можеше да бъде и по-зле. Той можеше да хвърли шунка срещу мен и тогава щях да бъда наричана „Г-жа Свиня.“ Виктория Руволо знае как да пълни леген. А вие?

Ако искате, построите затвор на омразата, като вместо тухли, използвате болката, нараняването или обидата. Проектирайте го с една килия и с едно легло. (Няма да можете да си намерите съквартиранти.)

Окачете големи видеоекрани на всяка от четирите стени, за да могат записите на престъплението срещу вас да се прожектира отново и отново, 24-часа на ден. При проявено желание можете да поставите и слушалки за да слушате звукозаписа. Привлекателно ли е това? Не, ужасяващо е. Приютяването на недоволството изсмуква радостта от живота ви. Отмъщението няма да нарисува отново синьо небе в живота ви, нито ще възстанови пружиниращата ви походка. Не. Желанието ви за отмъщение ще ви направи по-горчив, с увредена психика и гневен. Бъдете милостиви вие, които сте получили милост.

Когато постъпвате милостиво, вие не одобрявате постъпката на своя насилник. Исус не одобрява греховете ви, когато ви прощава. Милостта не казва на дъщерята да прилича на бащата, който я е изнасилвал. Милостта не казва на жертвите на насилието да намигат, когато видят несправедливост. Милостивият човек продължава да изпраща крадците в затвора. Милостта не е сляпа и много добре вижда нанесеното увреждане. Но милостта избира преди всичко да се вглежда в Божията милост. Милостивият човек отказва да позволи на нараняването да отрови сърцето му. „Старайте се усърдно да не би някой човек да пропусне Божията милост и да не би някой поникнал корен на горчивината да ви разтревожи и чрез него много хора да се осквернят“ (Евр.12:15 – мой превод). Там, където липсва милост, изобилства горчивината. А където милостта е в изобилие, простителността израства.

На 2.10.2006, около 10:00 Чарлз Карл Робъртс влязъл в едно училище в Пенсилвания. Той носел 9 мм пистолет, ловна пушка 12 калибър, карабина, торба с барут, два ножа, инструменти, електрошоково устройство, 600 патрона, жици и ролки „Тиксо.“ Използвайки ролките „Тиксо,“ той завързал 11 момичета на възраст от 6 – 15 години. Докато се подготвял да ги застреля, 13-годишната Мартин Фишер му казала: „Първо застреляй мен.“ По-малката ѝ сестра Барби помолила тя да бъде застреляна втора. Той застрелял 10 малки момичета, а след това се самоубил. Три от момичетата умрели веднага. Две от останалите умрели в болницата на следващата сутрин. Тази трагедия изуми цялата ни страна. Но американците бяха още по-изумени от прощката на общността Амиш. Повече от половината от присъстващите на погребението на убиецът Робъртс бяха хора от тази общност. Една жена на средна възраст от тях, която беше помагала при раждането на няколко от убитите момичета, се беше приготвила да сготви и да отнесе храна на семейството на Робъртс. Тя каза: „Това е възможно, ако имате Христос в сърцето си.“

Последователността е важна. Първо Исус измива. След това измиваме ние. Той ни показва, а ние подражаваме. Той използва хавлията, а след това я подава на нас, казвайки: „А сега вие направете това. Идете до другия край на вашата Горна стая и измийте краката на вашия Юда.“

За това вървете напред. Нека краката ви да бъдат намокрени. Събуйте си обувките и чорапите, и потопете краката си в легена. Първо единия, сред това и другия. Позволете на ръцете на Бога да изтрият всяка мръсотия от живота ви – нечестността ви, прелюбодеянието ви, гневните ви изблици, лицемерието ви, порнографията. Позволете му да докосне всичко това. Докато ръцете му работят, огледайте стаята. Прощката може да не се случи едновременно на всички хора. Но тя може да се случи на вас. В края на краищата, краката ви са мокри.

Глава 6

Милост накрая

“Благословен да е Господ, който днес не те остави без спасител“ (Рут. 4:14 – мой превод).

Господи, през безплодието допълзях до теб с празната си чаша...Само ако те познавах по-добре, щях да дойда, тичайки с кофа. (Нанси Спайгелберг)

Хилавите проповедници на евангелието казват: „Бог е готов да прощава.“ Могъщите проповедници на евангелието казват: „Бог е спасил.“ (П. Т. Форсайт)

Бог вижда във вас шедьовър, който ще се появи.

Две човешки фигури бяха на хоризонта на юдейската пустиня. Едната от тях беше стара, а другата – млада вдовица. Лицето на първата беше набръчкано. Пепелта от пътуването беше напудрила бузите и на двете. Докато вървяха, те толкова силно се притискаха една към друга, че случайният наблюдател би могъл погрешно да възприеме за една жена, което беше вярно за Ноемин и Рут, защото всяка от тях притежаваше само другата и нищо друго.

Десет години по-рано глад принудил Ноемин и съпруга ѝ да напуснат Витлеем. Те изоставили земята си и отишли да живеят в земята на техните врагове, моавците. Там намерили плодородна почва за да я обработват, както и момичета, за които оженили двамата си синове. Но се случила трагедия. Умрял съпругът на Ноемин. После умрели синовете ѝ. Ноемин решила да се върне в родното си селце Витлеем. Рут, едната от снахите ѝ, решила да върви с нея.

Когато влезли във Витлеем, двете жени едва ли биха могли да имат по-жалък вид. Нямали пари. Нямали никакъв имот. Нямали деца, които да отглеждат или земя, която да обработват. През 12-я век преди Христа сигурността на жената е била свързана изцяло с нейния съпруг, а бъдещето ѝ е било гарантирано от синовете ѝ. Тези две жени нямали нито съпрузи, нито синове. Според сегашните ни представи те биха имали късмет, ако Армията на спасението им предостави легло за спане.

Случи се така, че срещнах Рут миналата неделя. Тя излезе отпред да се моли по време на богослужението. Бледа, слаба, с лице обляно от сълзи, тя вървеше със скръстени ръце и стискаше гръдния си кош така, като че ли се страхуваше сърцето ѝ да не изпадне от него. Целият ѝ външен вид беше занемарен: джинси, джапанки и несресана коса. Все едно, че за нея самото идване в църквата беше достатъчно голямо затруднение; забравете за чистия външен вид. Наскоро ѝ била поставена диагноза, че е болна от лупус и постоянно живее с болка. *(Коментар: В Интернет намерих следната информация: Системният лупус еритематозус (или още вълчанка) е системно аутоимунно заболяване, което може да засегне всеки орган или система на тялото. При аутоимунните болести имунната система, която нормално е предназначена да предпазва организма от инфекциозни агенти, чужди тела и тъкани и др., по погрешка "атакува" собствените тъкани и органи на тялото), при която се образуват аутоантитела най-вече срещу съединителната тъкан на организма. Това предизвиква системно възпаление, което уврежда тъканите и органите. Болестта може да засегне която и да е част на тялото, но най-често уврежда сърцето, бъбреците (лупусен нефрит), стави, кожа, бели дробове, кръвоносни съдове и мозък (нервна система) и различни комбинации от органи. Курсът на заболяването е непредсказуем и се характеризира с периоди на висока активност и затихвания (ремисии) с различна продължителност. Заболяването засяга по-често жени, предимно в млада и средна възраст, в съотношение 9:1 спрямо мъжете. Няма лекарство за лупус. Разработването му е доказано трудно, поради силната индивидуалност на протичането и липсата на цялостно разбиране на причините и механизмите на заболяването. Проявите на системния лупус се третират с препарати подтискащи имунната система: кортикостероиди, имunosупресори, определени видове химиотерапия като надежди се възлагат и на терапите с моноклонални антитела. Лупусът може да бъде фатален. Водещата причина за смъртността е свързана със сърдечно-съдови заболявания, ускорена атеросклероза. Преживяемостта е значително нараснала през последните години като в първите 5 години след диагностициране достига 95%, след 10 години 90%, 78% след 20 години. Д.Пр.)* Невъзможността да се издържат подтикнала съпругът ѝ да отиде да работи в Турция. Тя и синът ѝ в продължение на една година живеели сами. Синът ѝ станал потаен и със странно поведение. Говорел рядко, а когато говорел, говорел за смърт и за дяволи. Миналата седмица споменал за самоубийство.

Тази майка може би никога не е чувала за Ноемин или Рут, а тя има нужда да чуе. Както има нужда да чуе и мъжът, който дойде при мен във файла на църквата. На външен вид той приличаше на баскетболист от професионалната лига по баскетбол. Вратът ме заболя, когато погледнах нагоре, за да го видя в лицето. Но той никога не беше играл баскетбол. Продавал лекарства, но обемът на продажбите в този вид бизнес намалели много. Многогранната рецесия довела до временно прекратяване на работа, до бюджетни съкращения и в неговия случай – до 12 месеца без никакъв доход. Тази седмица той ще се присъедини към постоянно нарастващата група от хора, които установяват, че са застанали там, където никога не са си представяли – на опашката на безработните. От гледна точка на времето, този мъж е на разстояние 3000 години от Рут, но по отношения на обстоятелствата, в които се намира не е много далече от нея.

Надежда с размерите на стърготина. Решения, които са толкова оскъдни, колкото е оскъдна слънчевата светлина през януари в Аляска. Това е живот, който прилича на военна зона. Недоимък, съмнение, дълг, болест. Дали тук се случва милост? На болните майки, на безработните татковци и на безпаричните вдовици от Моав? Ако си задавате този въпрос, продължавайте да четете тази книга. Историята на Рут е написана за вас.

Ноемин и Рут се установили да живеят в селото и започнали да търсят препитание. Рут отишла на една нива, за да събере малко ечемик, за да си омесят хляб. На сцената се появява Вооз. Нека да си го представим като едър мъж с квадратна челюст, вълниста коса, здрави бицепси, очертани коремни мускули, с блестящи зъби и с джобове, пълни с пари. Образованието му: завършен престижен университет; притежава частен самолет; има доходна ферма; има къща. Той няма намерение да прекъсва очарователния си живот и да го замени с женитба.

И тогава вижда Рут. Тя не е била първата емигрантка, която събира зърно от нивите му. Но тя е първата, която откраднала сърцето му. Само за един миг нейния поглед се срещнал с неговия. Но това е било напълно достатъчно. Очи с формата на бадеми и с шоколадов цвят на косата. Лице, което е само толкова чуждоземно, че да омагьосва. Изчервяване, което е малко срамежливо, но възбужда любопитство. Сърцето му затуптяло като тежък ковашки чук, а коленете му омекнали като направени от желе. За същото време, за което прелиствате страница от Библията, Вооз научил името ѝ, историята ѝ и регистрацията ѝ във Фейсбук. Той подобрил условията ѝ за работа, поканил я да обядва с него и другите жътвари, и казал на надзирателя

да ѝ даде още зърно, за да се прибере щастлива у дома. Казано накратко, той се отнесе милостиво към нея. Поне това е думата, която Рут избра да употреби: „*О, господине, такава милост, такава доброта – аз не я заслужавам. Ти докосна сърцето ми, отнесе се към мен като към една от своите. А аз даже не съм оттук!*“ (Посланието, Рут 2:13 – мой превод).

Рут си заминала от нивата, натоварена с 15 кг. зърно и с усмивка, която не можела да скрие от лицето си. Ноемин изслушала тази история и разпознала първо името, а след това и шансът: „Вооз...Вооз. Това име ми звучи познато. Той е момчето на Раав! (*Коментар: виж Ис. Нав. 2. Д.Пр.*) Той беше онова момче с лунички по лицето, който беше като „торнадо“ по време на семейните срещи на роднините ни. Рут, той е един от нашите братовчеди!“

Главата на Ноемин се замаляла от появилите се шансове. Тъй като бил периодът на жътвата, обикновено Вооз щял да вечеря с жътварите на хармана, за да охранява ожънатата реколта от крадци. Ноемин каза на Рут: „*Измий се и се парфюмирай, и облечи най-хубавите си дрехи. После иди на хармана, но не му позволявай да научи, че ти си там, докато той не привърши с яденето и пиенето. Когато си легне, забележи мястото, където лежи. След това иди, открий краката му и легни. Той ще ти каже какво да направиш*“ (Рут.3:3-4 – мой превод).

Извинете ме, ще спра за момент, за да изтрия изпотпяването на очилата си. Как това среднощно моавско съблазняване е влязло в Библията? Вооз, добре нахранен и спящ. Рут, изкъпана и парфюмирана. Отвива краката му и ляга там? Какво си е мислела Ноемин? Тя си е мислела, че е време Рут да помисли за собствения си живот. Рут все още тъгувала поради смъртта на съпруга си. Когато ѝ каза да „облече най-хубавите си дрехи,“ Ноемин е използвала един израз, който описва облеклото, което се облича след края на периода на жалеенето. Дотогава, докато Рут е била облечена в черни дрехи, Вооз щял да се държи на разстояние от нея. Може би по този начин Ноемин е поканила Рут да съблече жалейните си дрехи. Новите дрехи давали сигнал за повторното влизане на Рут в обществото.

Ноемин си мислела и за закона за родственика-спасител. Ако мъж умираше, без да е създал деца, неговият имот се наследявал не от съпругата му, а от брат му. По този начин собствеността на земята се запазвала в рамките на рода. Но този закон правел беззащитна вдовицата на умрелия мъж. За да я защити, законът изисквал братът на починалия да се ожени за бездетната вдовица. А ако умрелият мъж нямал брат, неговия най-близък сродник бил длъжен да се грижи за вдовицата, но не било задължително да се ожени за нея. Този закон запазвал имота в рамките на семейството и осигурявал защита на вдовицата, а в някои случаи – и нов съпруг. Ноемин и Рут нямали живи деца, но те имали братовчед наричан Вооз, който вече веднъж се отнесе милостиво към тях. Може би той още веднъж щял да им окаже милост? Заслужавало си да се поеме този риск. „*И така, тя (Рут) отиде на хармана и изпълни всичко, което нейната свекърва ѝ беше казала да направи. Когато Вооз престана да яде и да пие, и беше в добро настроение, той отиде да си легне в далечния край на една купчина ечемик*“ (Рут 3:6-7 – мой превод).

Рут се криела в сенките и наблюдавала мъжете, които седели около огъня и привършвали яденето си. Един по един те ставали и отивали да спят. Смехът и разговорите престанали и се чуло хъркането на спящите. Скоро харманът утихнал. Прокрадвайки се в светлината на угасващия огън, Рут тръгнала. Промъкнала се между спящите мъже в посока към мястото, където легнал Вооз. Когато стигнала до него, тя „*повдигна завивката от краката му и легна. Посред нощ нещо стресна мъжа, той се обърна и видя, че една жена лежи до краката му*“ (Рут 3:7-8 – мой превод).

Наистина е бил стреснат! Този жест най-общо казано е бил равностоен на даването на годежен пръстен. „*Тя каза: „Аз съм твоята слугиня Рут. Завий ме със завивката си, понеже ти си родственик-спасител*““ (Рут 3:9 – мой превод).

Дръзка постъпка! Вооз не е бил длъжен да се ожени за нея. Той е бил роднина, но не и брат на умрелият ѝ съпруг. Освен това, тя е била и чужденка, нееврейка. А той е бил виден земевладелец. Тя е била мизерна чужденка, а той е бил местен влиятелен човек. Тя е била неизвестна, а той е бил добре познат от обществото. Тя го попитала: „Ще ни завиеш ли?“ и Вооз се усмихнал.

Той започнал да действа. Организиран срещата на десет градски лидери. Повикал на тази среща и един друг мъж, който както се оказало, бил по-близък сродник на Ноемин, отколкото е бил той. Когато Вооз казал на по-близкия сродник за нивата, човекът казал, че ще се възползва от правото си и ще я купи. Тогава Вооз добавил: „*В денят, в който купиш нивата от Ноемин и от Рут моавката Рут, ти придобиваш и вдовицата на умрелия мъж, за да продължиш името на умрелият с имота му*“ (Рут 4:5 – мой превод). Иначе казано, нивата вървяла заедно с две жени. Сродникът се сепнал от това предложение и ние имаме усещането, че Вооз е знаел, че той ще реагира така. Веднага след като другия сродник отклонил предложението да купи нивата, Вооз грабнал Рут за ръката и с най-високата възможна скорост двамата отишли да се оженият. Най-после Вооз получил това, което искал – шанса да се ожени за Рут. Тя също получила това, което никога не си е представяла – мъж, който рискувал заради нея.

До тук вие видяхте, че историята на Рут прилича на нашата история. Ние също сме бедни – със сигурност духовно; а вероятно и – финансово. Ние сме облечени в дрехите на смъртта. Тя е погребала съпруга си, а ние – мечтите, желанията и стремежите си. Подобно на майката, която е болна от лупус или на бизнесмена, който се намира сега на опашката за безработни, ние нямаме никакъв шанс. Но нашият Вооз ни е забелязал. Така както земевладелецът отишъл при Рут, така и Исус дойде при нас „когато ние все още бяхме грешници“ (Рим.5:8 – мой превод). Той е направил първата крачка към нас.

Ние го попитахме: „Ще ни завиеш ли?“ и Милостта се усмихна. Не просто снизхождение, а милост. Милостта отива по-далеч от снизхождението. Снизхождението дало малко храна на Рут. А милостта ѝ дала съпруг и дом. Снизхождението дало втори шанс на блудния син. А милостта организираща празненство по случай завръщането му у дома. Снизхождението накарало добрия самарянин да превърже раните на ограбения мъж на пътя за Йерусалим. А милостта го накарала да остави кредитната си карта на ханджията, за да му плати за разходите за грижите му за жертвата. Снизхождението простило на крадеца на кръста, редом до Исус. Милостта го придружила до рая. Снизхождението ни опрощава. Милостта ни ухапва и се венчава за нас.

Нека да го кажа пределно ясно. Историята на Рут е описание на начина, по който милостта се случва в трудните времена. Исус е нашият родственик-спасител.

Той ви е забелязал на нивата, когато бяхте разнебитени от болката. И той реши да се влюби във вас. Чрез залезите. Чрез милостта на Вооз. Чрез грижите си за вас. Чрез шепота на стиховете от Библията. Чрез книгата Рут. Даже чрез някоя книга на Макс Лукадо. Дали сте беден и отхвърлен? Другите могат да си мислят, че сте такъв. Даже вие самият можете да мислите, че сте такъв. Но Бог вижда във вас един шедьовър, който ще се появи.

Бог ще направи с вас това, което е направил Вик Мюнитц със събирачите на отпадъци в Грамачо. Грамачо е най-голямото в света сметохранилище, това е великанът на сметохранилищата. Това, което Рио де Жанейро изхвърля, Грамачо го взема. А това, което Грамачо взема, сортировачите на отпадъците го сортират. Около 3000 сортировачи на отпадъците изкарват прехраната си чрез ровене на боклуците, като ежедневно спасяват около 200 тона отпадъци, които могат да бъдат повторно използвани. Те дебат непрекъснатия поток от камиони, катерят се по планините от отпадъци и през целия ден изваждат от тях отпадъци, които подлежат на рециклиране: пластмасови бутилки, автомобилни гуми, жици и хартия и ги продават в пунктове за изкупуване, които се намират в края на сметохранилището. От другата страна на залива огромната статуя на Христос Спасителя е разперила ръцете си към южната зона на Рио де Жанейро с нейните струващи един милион долара апартаменти с изглед към плажа. Стадото на туристите е там. Никой от тях не идва в Грамачо. Никой, с изключение на Вик Мюнитц.

Този роден в Бразилия фотограф убедил пет събирачи на отпадъци да му позират поотделно за индивидуални портретни снимки. Сюилем, 18-годишна майка на две деца, която събира отпадъци от 7-годишна възраст. Исис е възстановяващ се алкохолик и наркоман. Зумби прочита всяка книга, която намери в боклука. Ирма готви изхвърлени хранителни продукти в една голяма тенджерка на открит огън и продава сготвеното ядене. Тиао е организирал работниците в един съюз.

Мюнитц направил снимки на лицата им и след това увеличил размера на снимките до размерите на баскетболно игрище. Той и петте събирачи на отпадъци очертали с отпадъци контурите на лицата на снимките. Горната част на пластмасовите бутилки се превърнали във вежди. Картонените кутии се превърнали в очертания на брадичката. Автомобилните гуми очертали сенчестите места в лицето. Образите постепенно изплували от отпадъците. Мюнитц се изкачил на 10-метра висока платформа и направил нови снимки на тези инсталации.

И какъв бил резултатът? Втората по популярност изложба в Бразилия, изпреварвана само от изложбата на Пабло Пикасо. Мюнитц дарил приходите от тази изложба на съюза на събирачите на отпадъци. Можете да кажете, че той се отнесъл милостиво към Грамачо.

Милостта прави това. Бог прави това. Милостта е Бог, който влиза във вашия свят с бляскащи очи и ви прави предложение, на което ви е трудно да откажете. „Стой спокоен за малко. Аз мога да направя чудеса с бъркотията в живота ти.“

Вярвайте в това обещание. Прилепете се към всяка надежда и завет в Библията така, както мидите се прилепват към дъната на корабите. Подражайте на Рут и работете. Идете на своята нива и работете. Това не е време за пасивност или отчаяние. Съблечете жалейните дрехи. Направете някои промени. Предприемете някои инициативи. Вие никога не знаете какво може да се случи. Може да вземете участие в довеждането на Христос в света. Рут е направила това.

За последен път виждаме Вооз, Рут и Ноемин, които позират за семейна снимка с новороденото момченце. Вооз искал да го нарече Малкият Во, но Рут предпочела да го нарече Овид, поради което то беше наречено Овид.

Овид станал баща на син, наречен Есей, който станал баща на Давид, вторият най-прочут цар, роден във Витлеем. А вие знаете кой е най-прочутият цар – Исус. Вие го познавате като вашият собствен роднина-спасител.

Трудният живот на Рут ѝ помогнал тя да роди милост.

Кой може да каже, че вие няма да родите същото?

Глава 7

Да бъдем искрени с Бога

“Първо измий вътрешността на чашата и тогава външността им също ще стане чиста “ (Мат. 23:26 – мой превод).

Признаването на злите дела е първата крачка към правенето на добри дела. (Августин)

Огънят на греха е силен, но бива загасван от малко сълзи, защото сълзата загасва пещта на прегрешенията и почиства раните ни от греха. (Йоан Христостом)

Човекът, който признава греховете си в присъствието на свой брат във вярата знае, че вече не е сам със себе си; той е изживял присъствието на Бога в реалността на присъствието на другия човек до себе си. (Дитрих Бонхофер)

На теб ти е била дадена сила и си бил купен, краката ти са били измити и Исус заживя в теб. Сега можеш да рискуваш и да бъдеш искрен пред Бога.

Аз обичам бирата. Винаги съм я обичал. Откакто с един приятел от гимназията се напихме с една каса бира, аз обичам да пия бира. Харесва ми начинът, по който тя отмива и отнася в стомаха ми остатъци от пица и неутрализира вкуса на подправките. Тя върви много добре заедно с яденето на фъстъци по време на гледане на бейзболен мач и изглежда подходящ начин за короноване на 18-те дупки на голфа. Независимо дали е наливана от бьчвичка, от канелка или е в бутилка, или в студена халба – за мен това няма никакво значение. Аз харесвам да пия бира.

Твърде много. Алкохолизъмът е наследствена черта на семейството ми. От най-ранното си детство си спомням как вървахме с баща си през стайте на един рехабилитационен център, за да видим сестра му. Подобни сцени се повтаряха в продължение на десетилетия и с други роднини. Бирата не се понася добре от гените на нашето семейство. Поради това, когато бях на 21 години, аз се заклех да престана да пия бира.

Никога не съм имал голям проблем с моето въздържание. Правех разлика между пиенето и пианството и реших, че в моя случай пиенето ще доведе до пианство, поради което престанах да пия. Освен това тогава бях и студент в семинарията (през следващите 2 години). След това бях пастор (през следващите 3 години). После бях мисионер (през следващите 5 години). После отново станах пастор (вече 22 години и продължавам). Написах християнски книги и говорих на християнски конференции. На един свещеник не подхожда да другарува с продуктите на Хайникен, нали? Поради това аз не пиех бира.

След това, преди няколко години, нещо възкреси моята жажда. Дали причината беше, че гледах твърде много реклами по телевизията? Или пък твърде много бейзболни мачове? Или че имах твърде много приятели от епископалната църква? (Шегувам се.) Не знам. Твърде е възможно това да беше просто жажда. Горещината на южен Тексас прилича на прериен пожар. В някакъв момент аз се протегнах към чаша с бира, вместо към чаша с газирана вода и за времето, за което можете да отворите една бутилка, аз отново станах любител на бирата. В началото от време на време, после веднъж седмично, после веднъж дневно.

Запазих в тайна предпочитанието си. Никога не пиех бира у дома, иначе дъщерите ми щяха да имат лошо мнение за мен. Не пиех и публично. Кой знае кой можеше да ме види? И понеже не можеш да пия у дома, не можеш да пия и на публично място, това ми остави един единствен вариант: на паркинга пред супермаркета. В продължение на една седмица аз бях мъжът в колата, който пиеше бира от бутилка, поставена в кафяв хартиен плик.

Не знам какво възкреси жаждата ми, но помня кое я прекрати. Докато пътувах за да говоря на едно събрание на мъже, аз спрях да си купя дневната доза бира. Излязох от супермаркета, притискайки плика с

кутийката бира плътно до себе, притичах до колата си, понеже се страхувах да не бъда видян, отворих вратата, влязох вътре и отворих бирената опаковка.

И тогава ми просветна, че аз бях станал точно това нещо, което мразех: лицемер, човек който претендира, че е нещо, което не е. Двучличник. Човек, който говори по един начин, а живее по друг начин. Аз бях писал проповеди за хора като мен – за християни, които се грижат повече за външността си, отколкото за почитеността си. Доповърща ми се, но не от бирата, а от лицемерието ми.

Знаех какво трябва да направя. И за това бях писал проповеди. „Ако казваме, че нямаме грях, ние лъжем себе си и истината не е в нас. Но ако изповядаме греховете си, той ще прости греховете ни, защото ние можем да вярваме, че Бог ще направи това, което е правилно. Той ще ни очисти от всички нередни неща, които сме направили“ (1Йоан 1:8-9 – мой превод).

Изповед. Тази дума се свързва с много образи, не всички от които са положителни. Разпити в задната стая. Измъчване чрез китайския метод на капещата вода. Признаване на флиртуване пред свещеник, който седи в кабинката за изповядане от другата страна на черната завеска. Излизане по пътеката пред цялата църква, за да попълните някакъв формуляр за изповядане. Това ли е имал предвид Йоан, когато е писал този текст?

Изповядването не означава, че казваме на Бога нещо, което той вече не знае. Това е невъзможно!

Изповядването не е оплакване. Ако аз само съобщавам за проблемите си и предъвквам клетвите, с които съм се заклел, аз просто хленча.

Изповядването не е обвиняване. Когато посочвам с пръст към другите без да признавам моят грях това ме кара да се чувствам добре, но не помага на лечението ми.

Изповядването е нещо много повече. То е израз на цялостно упование в Божиата милост. Когато изповядаме греховете си, ние декларираме вярата си в Божиата добротата. Ние признаваме: „Това, което направих беше лошо, но твоята милост е по-голяма от моя грях, поради което аз го изповядвам.“ Ако разбирането ни за милостта е малко и признанието за греховете ни ще е малко: с нежелание, с притеснение, подсигурено с извинения и с обвинения към другите, извършено със страх от наказание. Но голямата милост създава искрено и пълно признание на греха ни.

Така, както е направил блудният син, който казал: „Татко, извърших грях против небето и пред теб, и вече не съм достоен да бъда наричан твой син“ (Лука 15:18-19 – мой превод). Или като признанието на бирника, който се молел в храма така: „Боже, бъди милостив към мен, грешника!“ (Лука 18:13).

Най-прочутата молитва за изповядване на греха е дошла от цар Давид, въпреки че на него му е било нужно безкрайно дълго време, за да я произнесе. Този герой от Стария Завет посветил една част от живота си за вземането на глупави, нелогични и безбожни решения.

Глупаво решение № 1: Давид не отишъл да воюва заедно с войниците си. Той останал у дома, с твърде много свободно време и очевидно с намерения за любовни отношения с жена. Докато се разхождал на своя балкон, той видях Батшеба (Витсавее), една красива жена, която се къпела.

Глупаво решение № 2: Давид изпратил слуги да доведат Батшеба в двореца му и да я придружат до спалнята му, където подът бил обсипан с розови листенца и шампанското се изстудявало в ъгъла на стаята. След няколко седмици тя му съобщила, че чака дете от него. Давид, все още живеещ в мъглата на лошите избори, продължил да върви по своя път.

Глупави решения № 3, № 4 и № 5: Давид измамил съпруга на Батшеба, убил го и се държал така, все едно че не е направил нищо лошо. Бебето се родило, а Давид все още не се бил разкалял.

Да, Давид. Човекът, чието сърце било в хармония с Божието сърце, позволил на сърцето си да се втвърди. Той прикрил прегрешенията си и платил висока цена за това. По-късно той описал това по следния начин: „Когато отказвах да призная греха си, аз бях слаб и окаян, и пъшках през целия ден. Денем и нощем твоята ръка тежеше върху мен. Силата ми се изпаряваше като вода в лятната горещина“ (Пс. 32:3-4 – мой превод).

Реалността за греха заменила еуфорията от греха. Давид започнал да вижда в Батшеба не красотата, а символът на своята собствена слабост. Можел ли е да види лицето ѝ, без да си представи лицето на нейния съпруг, когото той измамил и организирал да бъде убит? И повече от всичко друго, можел ли е да я погледне и да се усети Божия поглед върху себе си?

Давид е знаел, че неговия таен грях въобще не е таен. Най-накрая той се помолим: „О, Господи, не ме укорявай в гнева си и не ме наказвай в яростта си. Защото твоите стрели ме прободоха и ръката ти тежи върху мен...няма здраве в тялото ми; костите ми нямат здравина поради греха ми. Раните ми гноясват и са отворителни поради греховната ми глупост. Гърбът ми е пълен с изгаряща болка“ (Пс.38:1-3, 5, 7 – мой превод)

Погребете греховното си поведение и очаквайте болката, точка. Неизповяданият грях е острие на нож, който е забит в душата ви. Вие не можете да избягате от мъката, която създава греха.

Попитайте Ли Фуян. Този китаец опитал всяко лечение, което можем да си представим, за да облекчи пулсиращата болка в главата си. Нищо не помагало. Накрая рентгенов преглед открил причината. Ръждясало 10 см. острие на нож се намирало в скулата му в продължение на 4 години. По време на нападение от един крадец, Фуян получил наранявания в дясната страна на челюстта. Той не знаел, че острието на ножа се е счуило вътре в главата му. Не е чудно, че е страдал от такава пробождаща болка. (Съжалявам, но не можах да се въздържа и написах последното изречение.)

Ние не можем да живеем с чужди тела, които са погребани в нашето тяло или в нашата душа. Какво ще открие във вътрешността ви един рентгенов преглед? Съжаления за някоя младежка любовна връзка? Угризения за някакъв ваш лош избор? Срам заради брак, който е излязъл неуспешен, срам заради навик, от който не можете да се откажете или заради смелост, която не можете да намерите? Чувството за вина лежи под повърхността, като загнява и ви изважда от равновесие. Понякога това чувство се е загнездило толкова дълбоко във вас, че вие даже не знаете коя е причината.

Ставате мрачен и раздразнителен. Склонен сте да реагирате прекомерно силно. Ядосвате сте, избухвате. Ставате много чувствителен и докачлив. И това е разбираемо, тъй като имате острие на срама, който е забито в душата ви.

Искате ли това острие да бъде извадено от душата ви? Признайте греха си. Поискайте Бог да ви направи един преглед: *„Изследвай ме, Боже и опознай сърцето ми, опитай ме и узнай тревогите ми; и виж дали има някой порочен път в мен, и ме води във вечния път“* (Пс.139:23-24 – мой превод). Когато Бог отвори очите ви, за да видите и осъзнаете греховното си поведение, съгласете се с него и се извинете. Позволете му да излекува раните ви с милостта си.

Не правете без Бога това пътуване навътре в себе си. Много гласове ви канят да погледнете дълбоко в себе си и да намерите там някаква невидима здравина и скрита сила. Това е опасно упражнение. Самооценяването без Божието водителство води до самоотричане или срамуване от себе си. По този начин ние можем или да оправдаем погрешното си поведение с 1001 извинения или да създадем килия за самоизтезания и да заживеем в нея. Оправдаване или унижение? Ние не се нуждаем нито от едното, нито от другото.

Подобно на Давид, ние се нуждаем от молитва на признаване на греховете ни, която разчита на Божията милост. След една година на отричане и прикриване на греха си, най-после той се помолил така: *„Боже, бъди милостив към мен, защото ти си любящ. Премахни всичките ми прегрешения, защото ти винаги си готов да бъдеш милостив. Измий цялата ми вина и отново ме направи чист. Знам за прегрешенията си и не мога да забравя моя грях. Ти си единственият, против когото съгреших; извърших това, което ти каза, че е погрешно. Ти си прав, когато говориш и си справедлив, когато съдиш“* (Пс.51:1-4 – мой превод).

Давид развял бялото знаме. Няма вече да се бори. Няма вече да спори с небето. И Бог го изчистил. А вие? Вашият момент може да изглежда по следния начин.

Късно вечерта е, Време е за лягане. Възглавницата ви призовава. Но и виновната ви съвест ви зове. Свадата с колегата ви преди няколко часа се превърна в отвратителна гледка. Разменихте си гневни думи, Отправихте си взаимни обвинения. Начертахте линии върху пясъка. Назовахте се с грозни имена. Глупаво и просташко поведение. И вие носите част, ако не и повечето от отговорността за това.

Старата ви природа би сподавила спомена за тази схватка. Би го поставила във вече претърпкания килер на неразрешените конфликти от миналото. Запълнено с маджун гнилото дърво. Кавгата би загноила и би се превърнала в горчивина, която ще отрови и отношенията ви с някой друг човек. Но вашата природа вече не е стара. Милостта се случва, изгривайки като слънце рано сутринта над мразовитите ливади, което прогонва сенките и разтопява сланата. Топлина. Бог не е намръщен, когато ви поглежда. Преди вие си мислехте, че той ще ви погледне намръщено, със скръстени ръце и ядосан, и винаги ще ви зачеркне от своя списък. А сега знаете по-добре. На вас ви е дадена сила и сте откупен, краката ви са измити и във вас е заживял Христос. Вие можете да рискувате да бъдете искрен с Бога.

Казвате на възглавницата да почака и пристъпвате в присъствието на Исус. „Можем ли да поговорим за днешната кавга? Съжалявам, че постъпих по този начин. Аз бях рязък, осъждащ и нетърпелив. Ти си ми дал толкова много милост, а днес аз дадох толкова малко. Моля те, прости ми.“

След като кажете това не се ли чувствате по-добре? Не е нужно да сте на някакво специално място за да се молите. Не е нужно да спазвате някакъв специален начин за молене, не е нужно да има запалена свещ. Просто една молитва. Вероятно молитвата ще ви подбуди да се извините на човека, когото сте засегнали, а самото извинение е твърде възможно да отвори вратата за едно приятелство и да запази чисто сърцето ви. Възможно е даже да окачите надпис на стената в офиса си: „Милостта се случи тук.“

Или може би молитвата ви ще има нужда да стигне по-надълбоко? Може би под кожата на днешните ви задачи има неразрешени проблеми от миналото? Подобно на цар Давид вие сте вземали едно след друго

глупави решения. Оставаха сте на мястото си тогава, когато е трябвало да вървите, гледали сте тогава, когато е трябвало да обърнете гръб, подали сте се на съблазънта тогава, когато трябвало да се въздържите, били сте обиден и наранен тогава, когато е трябвало да помогнете, отказали сте да признаете греха си тогава, когато трябвало да го признаете.

Говорете на Бога за тези погребани във вас остриета. Идете при него така, както бихте отишли при лекар, на когото се доверявате. Обяснете му болката и заедно с него отново посетете прегрешението, което сте извършили. Приемете изследването, на което той ще ви подложи, както и изцерителното му докосване. И, това е важно, вярвайте, че неговата способност да приеме вашата изповед е по-голяма от вашата способност да направите тази изповед. Знаете ли колко непокорен перфекционист живее в нас? Той събужда в нас разяждащи съмнения: „Дали изповедта ми беше искрена? Дали беше достатъчно? Дали не забравих да спомена някой грях?“

Разбира се, че сте пропуснали да споменете някои от греховете си. Кой от нас знае всичките си престъпления? Кой от нас е изпитал достатъчно угризение за прегрешенията си? Ако степента на почистването на изповядването зависи от изповядващият, всички ни е сме погубени, защото никой от нас не се е покалял достатъчно прецизно и подобавашо. Силата на изповедта е в директна зависимост не от човека, който се изповядва, а от Бога, който чува изповедта.

Бог може да ви изпрати да се изповядвате публично в църквата: „*Изповядайте греховете си един пред друг и се молете един за друг, за да можете да бъдете излекувани*“ (Як.5:16 – мой превод). Яков ни призовава не само да се изповядваме пред Бога, а и да се изповядваме един пред друг.

Аз направих такава изповед. Вие се питате какво стана с моето лицемерие. Първо, аз изхвърлих на боклука опаковката с бирата. След това дълго време седях в колата и се молих. После организирах една среща на старейшините в църквата. Не разкрасих, нито омаловажих постъпките си; просто се изповядах пред тях. И те, на свои ред, ми простиха. Джим Пот, скъпият побелял светия, се протегна през масата, постави ръката си на рамото ми и каза: „Ти си направил нещо, което е погрешно. Но това, което правиш сега е правилно. Божията любов е достатъчно голяма за да покрие твоя грях. Вярвай в милостта.“ Ето това стана. Нямах спор. Нямах връва. Само лекуване.

След като говорих пред старейшините, аз говорих пред църквата. По време на едно от събиранията ни през седмицата аз още веднъж разказах тази история. Извиних се за моето двуличие и призовах църквата да се моли за мен. Колко освежителен беше този час на изповядването, по време на който и други хора се изповядаха. Чрез нашата искреност църквата беше заздравена, а не отслабена. Мислех си за църквата в древния Ефес, където „*много от вярващите започнаха да се изповядват открито и да разказват всичките зли неща, които те бяха извършили*“ (Деян.19:18 – мой превод). И какъв е бил резултатът от техните изповеди? „*Така по един мощен начин словото на Господа продължаваше да се разпространява и да расте*“ (Деян.19:20 – мой превод).

Хората са привлечени от честността. Намерете си църква, която вярва в изповядването. Избягвайте да общувате с перфектни хора (вие няма да им подходите), а търсете църква, чиито членове признават греховете си и демонстрират смиреност и където цената на влизането в църквата е просто приемането на истината, че всички ние сме грешни хора. Излекуването се случва в такава църква. На последователите на Исус е дадена власт да чуят изповедта и да оповестят милостта. „*Ако простите греховете на някого, те са им простени, а ако задържите греховете на някого, те са му задържани*“ (Йоан 20:23 – мой превод).

Хората, които са изповядали греховете си намират свобода, която е недостижима за онези хора, които отказват да се изповядват. „*Ако кажем, че нямаме грях, ние се самоизмамваме и истината не е в нас. Но ако изповядаме греховете си, той ще ни прости греховете, защото ние можем да вярваме, че Бог ще направи това, което е правилно. Той ще ни изчисти от всичките прегрешения, които сме направили*“ (1Йоан 1:8-9 – мой превод)

Колко сладка е убедеността в думите „*Той ще ни изчисти.*“ В тях не се казва, че той може би ще ни изчисти или че може да ни изчисти, или че е известен с това, че може да ни изчисти. Той ще ни изчисти. Кажете на Бога какво сте направили. Отново ще кажа, че това не означава, че той вече не знае, но и двамата трябва да сте в съгласие. Прекарвайте с Бога толкова време, от колкото имате нужда. Споделяйте с него всички подробности, които можете да си спомните. А след това позволете на чистата вода на милостта да се излее върху грешките ви.

И после нека да празнуваме с бира.

Глава 8

Детрониране на страха

“Моята милост е достатъчна за теб, защото в твоята слабост моята сила става свършена“ (2Кор. 12:9 – мой превод).

„Викай за помощ, и ще намериш, че тя е милост и повече милост. В мигът, в който чуе, той ще отговори“ (Посланието, Ис.30:19 – мой превод)

(Бог) никога не ни дава трън, без да ни даде тази допълнителна милост. Той използва тръна, за да закрепим дръпнатия встрани воал, който скрива лицето Му. (Марта Снел Николсън)

Милостта е просто друга дума за Божия резервоар на сила и защита. Милостта идва при нас не понякога или скъпернически, а постоянно и нападателно, вълна след вълна.

Хийтър Сампл заподозря, че може да се случи някаква беда в момента, в който видя порязването на ръката на баща си. Двата с него бяха седнали да обядват набързо между хирургическите операции. Хийтър забеляза раната и го попита за нея. Когато Кайл ѝ обясни, че се е наранил по време на една операция, тя веднага инстинктивно усети, че ѝ се иска да повърне. И двамата бяха лекари. И двамата знаеха риска. И двамата разбираха опасността да оперираш болни от Спин в Зимбабве. И сега това, от което се страхуваха, се беше случило.

Кайл Шийтс беше ветеран с 12-годишен стаж в мисионерски пътувания. Познавах Кайл от времето, когато бях студент. Той се ожени за възхитителната Бернита и те се установиха да живеят в един малък град в Тексас, за да отглеждат децата си и да лекуват нуждаещите се. Оказа се, че те отгледаха семейство, което лекува нуждаещите се. Общо 10 деца. Всяко от тях участва в дейности в помощ на страдащите. Като основател и управител на „Лекари, които помагат на лекари в чужбина,“ Кайл ежегодно прекарва по няколко седмици в мисионерски болници в развиващите се страни. Това пътуване до Зимбабве не беше първото му пътуване.

Но това беше първото му заразяване с вируса на Спин. Хийтър каза на баща си веднага да започне да пие „антиретровирусен“ лекарства, за да се блокира инфектирането от Спин и развитието на болестта. Кайл отказал. Той знаел за страничните ефекти от това лечение, всеки от които бил заплаха за живота. Въпреки това Хийтър настоявала и той се съгласил. В рамките на часове той вече бил сериозно болен. Повръщането, треската и обща отпадналост били само първите сигнали, че нещо е ужасно зле. В продължение на 10 дни състоянието на Кайл продължило да се влошава. След това се появил невъзможния да бъде диагностициран погрешно обрив, наречен синдрома на Стивънс-Джонсън, който почти винаги бил предвестник на фатален край. Ускорили датата на заминаването си за САЩ и вече започнали да се съмняват, дали Кайл ще издържи 40 часовото пътуване – 12 часа престой в Южна Африка и 17 часа полет до Атланта.

При качването на борда на презокеанския самолет температурата на Кайл била 40°C. Той треперел от студ. Дишал с големи усилия и не можел да седи изправен. Говорел несвързано. Очите му пожелтели. Черният му дроб се уголемил и станал болезнен. Той и дъщеря му разпознали симптомите на острата чернодробна недостатъчност. Хийтър усещала, че цялата тежест на живота на баща ѝ е на раменете ѝ. Тя обяснила ситуацията на пилотите и ги убедила, че най-добрата надежда за баща ѝ е да летят до САЩ с най-голямата възможна скорост. Снабдена само със стетоскоп и едно шишенце епинефрин, тя седнала до баща си и се чудела как ще успее да измъкне тялото му на пътеката, за да използват електрошок, ако сърцето му спре да работи.

По време на полета за няколко минути Кайл заспа. Хийтър изпълзяла над него и отишла в тоалетната, където повърнала водата, която току-що била изпила. След това паднала на пода, свила се в позата на неродено бебе, заплакала и се молила: „Аз имам нужда от помощ.“ Тя не си спомня колко дълго се е молила, но молитвата ѝ продължила достатъчно дълго, защото друг пътник, който искал да ползва тоалетната, започнал да хлопа на вратата. Тя отворила вратата и отвън видяла опашка от 4 мъже. Един от тях я попитал дали е добре. Тя го уверила, че е добре и му казала, че самата тя е лекар. Лицето му просветнало, когато той ѝ обяснил, че той и неговите трима приятели също са лекари. Както и останалите 96 пътници в самолета. 100 лекари от Мексико летели със същия полет.

Хийтър им обяснила ситуацията и ги помолила да ѝ помогнат и да се молят за баща ѝ. И те направили и двете неща. Извикали един техен колега, който бил много добър специалист по инфекциозните заболявания. Заедно с него оценили състоянието на Кайл и стигнали до съгласието, че нищо повече не може да се

направи. Предложили й да наблюдават баща й, за да може тя да поспи. И тя заспала. Когато се събудила, Кайл стоял и разговарял с един от лекарите. Въпреки че все още бил сериозно белен, той бил много по-добре. Хийтър започнала да разпознава работата на Божията ръка. Бог ги поставил да летят точно с този полет и точно с нужните хора. Бог отговорил с милост на нуждата им.

Бог ще задоволи и вашите нужди. Може би пътуването ви е трудно. Вашето положение прилича на положението на Хийтър по време на полета, когато наблюдавала как любимия човек се бори за живота си. Или положението ви прилича като положението на д-р Кайл Шийтс, който усещал яростта на болестта и на смъртта в тялото си. Вие сте изплашен и слаб, но не сте сам. Думите на химна „О чудна Божия благодат“ се отнасят за вас. Въпреки, че са писани около 1773, те носят надежда, подобно на днешния изгрев на слънцето. „Милостта ме доведе спасен до тук и милостта ще ме отведе у дома.“ Вие имате Божия Дух в себе си. Небесното множество е над вас. Исус Христос се застъпва за вас. Вие имате достатъчната Божия милост, за да ви поддържа.

Животът на Павел подчертава тази истина. Той е написал: „*Беше ми даден трън в плътта, пратеник на Сатаната, за да ме измъчва. Три пъти умолявах Господа да го премахне от мен. Но той ми каза: „Моята милост ти е достатъчна, защото в слабост моята сила става перфектна“* (2Кор.12:7-9 – мой превод).

Трън в плътта. Какъв ярък образ. Острият връх на тръна пробива меката кожа на живота и заживява под повърхността. Всяка стъпка е напомняне за тръна в плътта!

Рак в тялото.

Мъка в сърцето.

Дете в рехабилитационната болница.

Финансов банкрут на семейството или на бизнеса.

Осъждане за извършено углавно престъпление.

Жажда за пиене на уиски по средата на деня.

Плач и сълзи през нощта.

Трън в плътта.

Вие умолявате Бога: „Премахни го.“ И то не веднъж, не два пъти, нито даже три пъти. Вие сте се молили по-дълго от Павел. Той се е молил като спринтьор, а вие се молихте като участник в Бостанския марафон. И ви се иска да престанете да тичате 2-3 километра преди финала. Раната ви боли и вие не виждате знак, че пинцетите ще се спускат от небето, за да извадят вашия трън. Но вие чувате следното: „*Моята милост ти е достатъчна.*“

Във вашия случай милостта се проявява в още едно измерение. Павел говори за поддържаща милост. Спасяващата милост ни спасява от греховете ни. Поддържащата милост се среща с нас в миговете на нужда и ни снабдява със смелост, мъдрост и сила. По време на нашите презокеански полети милостта ни изненадва с изобилните източници на вяра. Поддържащата милост ни обещава не липсата на борба, а присъствието на Бога.

И според Павел, Бог притежава достатъчна поддържаща милост, за да задоволи всяко предизвикателство в живота ни. Достатъчна. Ние се страхуваме от нейната противоположност – недостатъчна. Ние сме писали чекове, само за да видим думите „недостатъчни фондове.“ Дали ще се молим само за да открием недостатъчна мощ? Никога.

Потопете гъба в езерото Ери. Дали ще попиете с нея всяка капка вода в това езеро? Поемете дълбоко въздух. Изсмукайте ли всичкия кислород от атмосферата? Откъснете една борова игличка от някое борово дърво. Дали сте лишили дървото от листата му? Наблюдавайте как някоя океанска вълна се разбива на плажа. Дали никога няма да има друга вълна?

Разбира се, че ще има. Много скоро след като едната вълна се разбие в пясъка, се появява друга вълна. После следващата и следващата. Това е картината на Божията достатъчна милост. Милостта е просто другата дума за Божия резервоар за сила и защита. Милостта идва при нас не понякога или скъпернически, а постоянно и нападателно, вълна след вълна. Едва сме успели да възстановим баланса си след удара на една вълна, когато, бам, идва следващата. „*Милост върху милост*“ (Йоан 1:16 – мой превод). Осмеляваме се да закачим шапката си и да заложим надеждата си върху най-радостната новина: Ако Бог позволи да бъдем подложени на някакво изпитание, той ще ни предостави милостта да се справим с това изпитание.

Той никога няма да изчерпи източниците си. Той никога няма да ни каже: „Престани да искаш толкова много. Резервоарът на моята милост пресъхва.“ Небесата не знаят тези думи. Бог има достатъчна милост за да разреши всяка дилема, пред която сте изправени, да изтрие всяка ваша сълза и да отговори на всеки въпрос, който му задавате.

Очаквате ли нещо по-малко от Бога? Очаквате ли, че Бог, който изпрати своя Син да умре заради нас, няма да изпрати своята сила, за да ни поддържа? Според Павел, такава логика е невъзможна: „*Онзи, който*

не пожали собствения си Син, а го пожертва заради всички нас – как няма той да ни даде милостиво заедно с него и всички други неща?“ (Рим.8:32 – мой превод)

Павел ни призовава да отнасяме на Голгота всичките си тревоги и безпокойства. Застанете в сянката на разпънатият Божий Син. Задайте въпросите си. Дали Исус е на моя страна? Погледнете на раните му. Дали той ще остане с мен? След като е дал най-големият и безценен дар, „*как може той да пропусне да изсипе щедро върху нас всичко, което той трябва да даде?*“ (Друг английски превод на 8:32 – мой превод)

„Милостта ме доведе спасен до тук и милостта ще ме отведе у дома.“ Когато Джон Нютън написал това обещание, той се е опирал на собствения си житейски опит. Неговото най-голямо изпитание било в денят, когато погребал съпругата си Мери. Той я обичал много силно и се молел той да умре преди нея. Но тази негова молитва останала без отговор. Въпреки това се доказало, че Божията милост е достатъчна. В денят, в който жена му умряла, Нютън намерил достатъчно сили за да проповядва своята неделна проповед. През следващия ден посетил някои членове на църквата, а след това извършил погребалната церемония на жена си. Той тъгувал, но в тъгата си намерил Божието осигуряване. По-късно той написал: „Английската банка е твърде бедна, за да компенсира загуба като моята. Но Господ, достатъчният за всички случаи Бог, каза и то стана. Нека тези, които Го познават и вярват в Него, да бъдат смели. Той може да им даде силата, от която се нуждаят в мигове на нужда. Той може да увеличи тяхната мощ, когато изпитанията им се увеличават...и това, което Той може да направи, Той е обещал, че ще го направи.“

Позволете на Божията милост да детронира страховете ви. Със сигурност безпокойствата и тревогите ще ви посетят. Земята продължава да се затопля; войните продължават да избухват; икономиката прави бели. Болести, природни бедствия и тревоги населяват вашия свят. Но те не го управляват! Милостта го управлява. Бог е натъпкал вашия самолет с ято от ангели, които ще задоволят нуждата ви по Божия начин в правилното време.

Моят приятел Кайл се възстанови и изследванията показаха, че в него няма никаква следа от Спин. Той и Хийтър се върнаха към обичайната си дейност с обновена увереност в Божията защита. Когато попитах Кайл за това преживяване, той си спомни, че по време на полета до САЩ стюардесата три пъти попитала пътниците, дали сред тях има някой лекар. И в трите случаи Кайл и дъщеря му били единствените, които потвърдили, че са лекари. „Когато Хийтър ме вкара с инвалидната количка в салона на самолета, аз се чудех, дали сред другите пътници ще има някой, който да ни помогне.“ Но скоро установил, че Бог отговорил на молитвите му стократно, в буквалния смисъл на думата.

Глава 9

Щедри сърца

“Бог е способен да направи цялата милост да избилства към вас, така че вие, понеже имате достатъчно от всички неща, да избилствате във всяко добро дело“ (2Кор. 9:8 – мой превод).

Милостта трябва да бъде демонстрирана в живота, иначе това не е милост. (Карл Бард)

Защото милостта ни е дадена не защото ние сме извършили добри дела, а за да бъдем способни да ги вършим. (Августин)

Когато милостта се случи, се случва щедростта.

Еми Уелс знаеше, че нейният булчински магазин ще бъде претоварен с работа. Бъдещите булки се възползваха изцяло от почивните дни след Денят на Благодарността. Беше обичайно групи, състоящи се от бъдещите младоженци и роднините им да прекарват по-голямата част от почивните дни в търсене на сватбени дрехи в нейния магазин в Сан Антонио, Тексас. Еми беше подготвена да обслужи клиентите си, но тя никога не беше очаквала, че ще се отнесе милостиво към един умиращ мъж.

В другия край на града Джек Отри лежеше в болница и се бореше за живота си. Той се намираше в последните стадии на меланом. Два дена преди това беше изгубил съзнание и беше вкаран в спешното отделение. Голямото му семейство беше в града не просто да празнуват заедно Денят на благодарността, а и за да направят приготовления за сватбата на дъщеря му. Оставаха само месеци до сватбата. Жените в семейството бяха планирали да прекарат деня в избор на булчинска рокля. Но понеже Джек беше в болницата, бъдещата младоженка Кристалис не искаше да обикаля по магазините. Джек настоя тя да отиде. След големи убеждавания Кристалис, майка ѝ, бъдещата ѝ свекърва и сестрите ѝ отидоха в булчинския магазин. Собственичката на магазина забелязала, че жените не говореха много оживено, но предположи, че

те просто са едно тихо семейство. Тя помогна на Кристалис да облече различни модели булчински рокли, докато накрая намериха рокля от коприна и сатен с цвят на слонова кост, която харесала на всички. Джак обичаше да казва, че Кристалис е неговата принцеса и според признанието на Кристалис, тази рокля я правеше да изглежда като принцеса.

В този момент Еми чула за Джак. Поради заболяването си от рак, той не можел да дойде и да види дъщеря си в нейната рокля. А поради това, че се налагало да плащат за лечението му в болницата, семейството не можело да си позволи веднага да купи роклята. Изглеждало така, че Джак Отри щял да умре, без да може да види дъщеря си, облечена като младоженка. Но Еми не искала въобще да чуе за това. Тя казала на Кристалис да занесе роклята и воала в болницата, и там да ги облече, за да я види нейния татко. Тя казва: „Знаех, че това ще е прекрасно. Въобще не се съмнявах дали трябва да направя това. Бог ми говореше.“ Тя не поискала от никакъв залог от Кристалис. Еми даже не записала телефонният им номер. Тя просто настояла семейството да отиде направо в болницата. А Кристалис нямала нужда два пъти да ѝ се казва това.

Когато отишли в стаята на баща ѝ, той се намирал под въздействието на силните лекарства и спял. Докато жените от семейството го събуждали, вратите на стаята бавно се отворили и там той видял дъщеря си, обгърната от 15 метра многопластова вълнообразна коприна. Той можал да я разгледа съсредоточено в продължение на около 20 секунди. Кристалис си спомня: „Но тези 20 секунди бяха магични.“ Моят татко ме видя да влизам, облечена в най-красивата рокля. Той се усмихна и просто продължи да ме гледа. Аз държах ръката му и той държеше моята. Попитах го дали приличам на принцеса и той кимна утвърдително с глава. После продължи да гледа още малко към мен и като че ли щеше да заплаче, а след това заспа.“ Три дни по-късно той умря.

Щедростта на Еми създаде серия от милост, която тръгна от Бог и последователно преминала през Еми и Кристалис, за да стигне до Джак.

Не е ли това начинът, по който действа милостта? Не е ли това начинът, по който работи Бог? Той не просто ни обича, той ни обича щедро и разточително (1Йоан 3:1). Той не ни дава мъдрост скъпернически; той „дава не всички щедро, без да укорява“ (Як.1:5). Той е богат с „доброта, толерантност и търпение“ (Рим. 2:4 – мой превод). Неговата милост е „извънредно изобилна“ (1Тим. 1:14 – мой превод) и „неописуема“ (2Кор. 9:15 – мой превод). Бог залял масата на блудния син с обилен банкет, напълнил делвите на сватбеното тържество с вино и два пъти препълнил с риба лодката на Петър. Той изцелявал всички, които искали да бъдат изцелени, обучавал всички, които искали да бъдат научени и спасявал всички, които приемали дара на спасението.

Бог „доставя семе на сеяча и хляб за храна“ (2Кор.9:10 – мой превод). Гръцкият глагол за „доставя“ (epichoregeo) отваря завесата за Божията щедрост. Този глагол обединява в себе си два други глаголи, единият от които означава „играя хоро“, а другият - „вода“. Буквално това означава „да вода хорото.“ **Когато дарява, Бог танцува от радост.** Той казва на оркестъра да свири и повежда парада на даряването. **Бог обича да дава.**

Той даже е обещал огромна отплата за нашето служение. Петър попитал Исус: „*Ето, ние изоставихме всичко и Те последвахме. Какво ще имаме за това?*“ (Мат.19:27 – мой превод). На пръв поглед изглежда, че това е добра възможност за Исус да накаже манталитета на Петър, който се интересува от възнаграждението, което ще получи за работата си. Но Исус не го наказал. Точно обратното, той уверил Петър, както и всички останали ученици, че ние ще получим стократно и ще наследим вечния живот (Мат.19:29). Исус е обещал 10 000 процента печалба! Ако днес ви дам 10 000 долара за всеки 100 долара, които сте ми дали вчера, вие може би ще ме наречете така, както Библията нарича Бога: щедър.

Бог раздава добрите си неща не с капкомер, а с пожарникарски хидрант. Вашето сърце е като картонена чашка, а неговата милост е като Средиземно море. Вие просто не можете да я поберете. Поради това ѝ позволете да прелива. Разливайте я. Изливайте я. „Даром сте получили, даром давайте“ (Мат.10:8 – мой превод).

Когато милостта се случва, тогава и щедростта се случва.

Милостта сигурно се е случила на Закхей. Ако в Новия Завет има отрицателен герой, той е бил този човек. Той измамвал всеки човек с когото се срещал и открадвал всеки долар, който видел. Той бил „началник на бирниците“ (Лука 19:2). Събирачите на данъци през първия век оскубвали всяко нещо, което се движи. Римската власт им позволявала да запазят за себе си всичко, което могат да получат чрез измама. А Закхей заграбвал за себе си много. „и беше богат“ (Лука 19:2). По съвременните стандарти той е притежавал изключително скъпа кола, обувки от кожата на алигатор, шити по поръчка костюми и имал маникюр по ноктите си. Бил е отвратително богат.

И престъпно богат? Той нямало да бъде първият мошеник, който да съжалява за това, което е направил. И той нямало да бъде първият, който би се учудил, ако Исус би го раздрусал. Може би това е

причината, поради която той се качил на дървото. Когато Исус вървял през Йерихон, половината от населението на града излезли на улицата, за да го видят. Закхей бил сред тях. Гражданите на Йерихон не позволили на нисичкият и мразен от всички Закхей да застане на първия ред на тълпата. Оставало му да се надява, че ако подскача зад стената от хора пред себе си, би могъл да зърне минаващия Исус.

И тогава той видял едно смокиново дърво. Имал късмета да се качи на това дърво и да застане на един клон, откъдето можел добре да види Христос. Той никога не си представял, че докато е на дървото и Христос може да го види добре. Но Исус го видял „Закхей, веднага слез долу. Днес трябва да отседна в твоя дом“ (Лука 19:5 – мой превод). Нисичкият крадец се огледал, да не би на дървото да има друг Закхей. Оказало се, че Исус говори на него. На него! От всички домове в града, Исус избрал домът на Закхей. Домът, който бил издържан с незаконни пари и който бил избягван от съседите му, но въпреки това на този ден той бил озарен от милостта чрез присъствието на Исус.

След този миг Закхей вече не бил същият човек. „*Господи, Господи! Тук и сега давам половината от имота си на бедните и ако съм измамил някого за нещо, аз ще му върна четирикратно повече*“ (Лука 19:8 – мой превод). Милостта влязла през предната врата и егоизмът избягал навън през задната врата. Милостта променила сърцето му.

А милостта променя ли и вас? Някои хора се съпротивляват на промяната. Неблагодарният служител се е съпротивлявал. В тази история, разказана от Исус, служителят дължал огромна сума пари на царя, която никога нямало да може да възстанови. Колкото и да се опитвал, този човек нямало да може да върне парите, които бил получил като заем. Той по-скоро би видял жаби да падат от небето, отколкото да намери начин да намери парите, за да плати дълга си. „*Поради това царят заповяда той, жена му, децата му и всичко, което имаше да бъде продадено, за да бъде платен дългът. Но човекът падна пред царя и го умоляваше: „О, господарю, бъди търпелив към мен и аз ще ти платя всичко.“* Тогава царят се съжали над него, освободи го и опрости дълга му“ (Мат. 18:25-27 – мой превод)

Тогава този служител веднага отишъл в дома на един човек, който му дължал няколко долара. Току-що благословеният би трябвало на свой ред бързо да благославя, нали? Но не и в този случай. Служителят въобще не пожелал да чуе молбите на своя длъжник да бъде милостив и го изпратил в затвора на длъжниците. (**Коментар:** *Тук ми хрумва, че преди 2000 години е имало затвор, където са изпращали хората, които не плащат дълговете си. Представяте ли си, ако сега в България имаше тогавашното спазване на законите, колко човека щяха да са в затвора? Д.Пр.*)

Как е възможно този служител да е такъв скъперник? Исус не ни казва. Той ни оставя ние сами да отговорим на този въпрос и аз казвам следното: причината за поведението на този човек е, че за него милостта никога не се е случила. Той си помислил, че е баламосал системата и е ограбил стария цар. Той излязъл от царския дворец не със сърце, изпълнено с благодарност („Колко велик е царят, на когото служа!“), а с гордо изпъчени гърди („Колко ловък човек съм аз!“). Царят научил за егоистичното му поведение и бил обхванат от ярост: „*Ти си зъл служител! Аз ти простих твоя огромен дълг, защото ти ми се примоли. Не трябваше ли и ти да имаш милост над своя съслужител, така както аз имах милост към теб?*“ (Мат. 18:32-33 – мой превод)

На когото е дадена милост, той дава милост.

Дали милостта се е случила на вас? Колко време мина от момента, в който вашата щедрост е смяла някой човек? От момента, в който някой е възразил: „О, не, наистина това което ми давате е твърде щедро!“? Ако е изминало доста време от този момент, припомнете си за разточителната Божия милост. „*Не забравяй нито едно от всичките му благодеяния...които прощава всичките ти беззакония*“ (Пс. 103:2-3)

Нека милостта да не превръща сърцето ви в скъперническо. „*Израствайте в милостта и познанието на нашия Господ и Спасител Исус Христос*“ (2Пет. 3:18 – мой превод). Докато израствате, вие ще установявате, че правите това, което е направила Кристалис: осветявате мрачните ъгли с булчинското великолепие и с обещанието за предстоящата сватба.

Глава 10

Избрани деца

„*Той ни е направил приети във Възлюбеният*“ (Еф. 1:6 – мой превод).

„*Ние получихме наследство от Бога, защото Той ни избра от самото начало*“ (Еф. 1:11 – мой превод).

„Бог предопредели ние да Го видим и да живеем с Него, и изтегли живота ни от усмивката Си.“ (А. У. Тозер)

„Вие сте обичани от вашия Създател не защото се опитвате да му харесате и успявате или не успявате

да му харесате и се извинявате, а защото Той иска да бъде ваш Баща.“ (Макс Лукадо)

В периода между 1854 и 1929 около 200 000 сираци и изоставени деца от източната част на САЩ били качени на влаковете, които пътували към западното крайбрежие и прекосили страната ни в търсене на домове и семейства. Много от децата били загубили родителите си поради епидемии. Други от тях били деца на емигранти, които нямали имали късмет в живота си. Някои от децата станали сираци поради Гражданската война, а други – поради алкохола.

Но всички тези деца имали нужда от дом. Натоварени на вагоните на групи по 30-40 деца, те спирани в отдалечени райони, за да бъдат огледани от семействата, които искали да осиновят деца. Нарездали ги в една редица като животни, изкарани на пазара за продажба. Потенциалните родители им задавали въпроси, оценявали здравето им и даже проверявали състоянието на зъбите им. Ако бъдели избрани, децата отивали в домовете на новите си родители. Ако не бъдели избрани, децата се връщали във влака.

Влакът на сираците. Лий Нейлинг си спомня това изживяване. Той живял в дом за сираци в графство Джеферсън в продължение на 2 години, когато той, 8-годишен, бил отведен заедно с двамата си по-малки братя на една железопътна гара в Ню Йорк. Един ден преди това биологичния му баща му дал един розов плик, на който били написани името и адреса на баща му. Той казал на момчето да му пише веднага, когато пристигне в новия си дом. Момчето поставило плика във вътрешния джоб на палтото си, за да не може никой да му го вземе. Влакът заминал за Тексас. Лий и братята му заспали. Когато се събудил, розовият плик бил изчезнал и той никога не го видял.

Искаше ми се да можех да ви кажа, че бащата на Лий ги намерил. Че този мъж, който не е можел да понесе нито секунда без синовете си е продал всичко, което притежавал, за да може отново да събере семейството си на едно място. Искаше ми се да можех да опиша момента, когато Лий чул баща си да казва: „Сине, това съм аз! Дойдох за вас.“ Но в биографията на Лий Нейлинг няма такова събитие. А във вашите биографии има такова събитие.

Много отдавна, даже преди да беше създал света, Бог ни обикна и ни избра в Христос ние да бъдем свети без недостатък пред очите му. В неговият непроменим план винаги се е предвиждало ние да бъдем осиновени в Неговото собствено семейство, като Той ни отведе при себе си чрез Исус Христос. И това му доставило огромно удоволствие (Еф.1:4-5).

Във вас има нещо, което е обичано от Бога. Не само оценявано или одобрявано, а обичано. Вие карате очите му да се разширяват и сърцето му да започва да тупти по-бързо. Той ви обича и ви приема.

Не копнеете ли да научите това? Яков е копнеел. Старият Завет разказва историята на този лукав, хлъзгав и потаен човек, който не се посвенил да заблуди полуослепелия си баща, за да получи благословията за първородния син, която се полагала да бъде получена от брат му. Яков прекарал младежките си години в събирането на съпруги, на пари и на добитък, и то по начинът, по който и днес някои мъже правят същото. Но Яков започнал да става неспокоен. По средата на живота си той имал една болка в сърцето си, която каруците с чергила и наложниците не могли да облекчат, поради което натоварил семейството си и тръгнал към родината си.

Оставало му да измине само още един кратък преход до Обещаната земя, когато разпънал палатката си край реката Явок и казал на семейството си да премине на другия ѝ бряг без него. Имал нужда да остане сам. Със страховете си? Може би за да събере смелост. С мислите си? Едно кратко отделяне от децата и камилите щяло да е прекрасно. На нас не ни се съобщава защо е отишъл при тази река, но ни се разказва за „Един Човек (който) се бореше с него до зазоряване.“ (Бит.32:24)

Да, „Човек“ с главно „Ч,“ защото това не е бил обикновен човек. Той го е нападнал в тъмнината. Двамата се борили през цялата нощ, потапяйки се и цапбурайки в калните води на Явок. И тъй като не успял да го надвие, Човекът решил да уреди спора веднъж завинаги. С един ловък удар в хълбока той принудил Яков да се превива от болка като промушен магадор. Ударът прояснил виждането на Яков и той разбрал, че е влязъл в конфликт с Бога. Тогава Яков се вкопчил за Човека и настоятелно казал: „Няма да те пусна да си отидеш, докато Ти не ме благословиш“ (Бит.32:26).

Как трябва да разбираме тази случка? Бог е в калта. Борба със зъби и нокти до самия край. Яков се вкопчва, а след това окуцва. Това повече ни прилича на разпра между контрабандисти, отколкото на история от Библията. Тя е странна. Но да се иска благословия? Взех това описание, размишлявах над него и според мен Яков е попитал: „Боже, аз означавам ли нещо за теб?“

И аз щях да задам същия въпрос. Ако се срещна лице в лице с Човека, аз бих се осмелил да попитам: „Знаеш ли кой съм аз? На фона на голямата картина на вселената, годен ли съм за нещо?“

Толкова много неща ни казват, че ние не сме годни за нищо. Уволнявани сме от работа, изключвани сме от училището. Всяко нещо, от незначителното акне до Алцхаймера ни кара да си мислим, че сме като момиче, което до завършването си на гимназията никога не е излизало с момче.

Ние реагираме, като доказваме съществуването си с трескава активност. Правим повече, купуваме повече, постигаме повече. Борим се като Яков. А цялото ни борене според мен е всъщност задаване на въпроса: „Аз годен ли съм?“ Според мен, поради милостта си, Бог категорично ни отговаря: „Бъди благословен, мое дете, аз те приемам. Осинових те в моето семейство.“

Осиновените деца са избрани деца. А биологичните деца не са. Когато гинекологът връчил Макс Лукадо на Джак Лукадо, баща ми не е имал друг избор. Той не е можел да ме върне обратно на лекаря и да помоли да му бъде даден някой по-добре изглеждащ или по-умен син. Правилата на болницата го принудили да ме отнесе у дома.

Но ако вие сте осиновено дете, това означава, че родителите ви са ви избрали. Случват се и изненадващи забременявания. Но дали има изненадващи осиновявания? Никога не съм чувал за такова осиновяване. Родителите ви са можели да изберат дете от другия пол, с друг цвят на кожата или с друг произход. Но те са избрали вас и са пожелали вие да станете член на семейството им.

Вие може би възразявате: „О, ако можеха да видят останалата част от живота ми, те може би щяха да променят решението си.“ И аз твърдя същото.

А Бог вижда целия ни живот от началото до края, от раждането до катафалката, но въпреки това, което е видял, Той продължава да е убеден „да ни осинови в собственото си семейство, като ни отвежда при себе си чрез Исус Христос. И това му доставя огромно удоволствие“ (Еф.1:5).

Сега ние можем да живеем „като собствени деца на Бога, осиновени в неговото семейство, наричайки го „Тате, скъпи Тате“...И тъй като сме негови деца, ние ще имаме дял от неговите съкровища, защото всичко, което Бог дава на своя Син, Христос, е и наше“ (Рим.8:15, 17).

Наистина това е толкова просто. Да приемем Божията милост, означава да приемем предложението на Бога да бъдем осиновени в неговото семейство.

Вашата самоличност не се определя от вашите притежания, таланти, татуировки, слава или постижения. Нито пък кой сте вие се определя от вашия развод, недостатъците ви или от глупавите ви избори. Вие сте дете на Бога. Вие получихте правото да го наричате „Тате.“ Вие „можете да се приближавате към Бога със свобода и увереност“ (Еф.3:12). Вие получавате благословиите на неговата специална любов (1Йоан 4:9-11) и неговите грижи (Лука 11:11-13). И вие ще наследите богатствата на Христос и ще царувате вечно с него (Рим.8:17)

Осиновяването е както хоризонтално, така и вертикално. Вие сте включени във вечното семейство. Разделителните стени на враждебността са съборени и общността е създадена върху основата на общия Отец. Мигновено семейство по целия свят! Вместо да търсите основания да имате добро мнение за себе си, насочете вярата си вертикално към Бога. Ако Бог ви обича, това означава, че вие сте достоен да бъдете обичан. Ако Бог искате вие да бъдете в неговото царство, това означава, че вие сте достоен да бъдете там. Божията милост ви кани – всъщност не – изисква от вас да промените отношението си към себе си и да се изправите заедно с Бога против вашите чувства на отхвърляне.

Преди много години аз пътувах към къщата на майка ми в Западен Тексас, за да се срещна с моя чичо. Той беше дошъл от Калифорния за да посети гроба на баща ми, понеже няколко месеца преди това не можа да дойде на погребението му. Чичо Били ми напомни за баща ми. Те двамата много си приличаха: с ниски и набити тела и с червендалести лица. Ние се смяхме, разговаряхме и си припомняхме минали случки. Когато дойде времето да си тръгна, чичо Били дойде с мен до колата ми. Спряхме се за да се сбогуваме. Той ме прегърна през рамото и каза: „Макс, искам да знаеш, че баща ти се гордееше много с теб.“ Успях да се владея, докато запалих колата и потеглих, а след това заплаках като малко момченце.

Ние никога не надрастваме нуждата си да бъдем обичани от баща си. Ние сме програмирани да я получаваме. Мога ли да изиграя ролята на чичо Бил в живота ви? Ръката на рамото ви е моя, а думите, които ви казвам са Божий. Приемете ги бавно. Не ги прецеждайте, не се противете на тях, не ги омаловажавайте и не ги отклонявайте. Просто ги приемете:

„ДЕТЕ МОЕ, ИСКАМ ТЕ В МОЕТО ЦАРСТВО. АЗ ИЗМЕТОХ ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА ТИ КАТО СУТРЕШНИ ОБЛАЦИ, А ГРЕХОВЕТЕ ТИ – КАТО СУТРЕШНА МЪГЛА. АЗ ТЕ ОТКУПИХ. ПЛАЩАНЕТО Е НАПРАВЕНО. ПРОБЛЕМЪТ Е РАЗРЕШЕН. АЗ, БОГ, НАПРАВИХ МОЯ ИЗБОР. ИЗБРАХ ТИ ДА БЪДЕШ ЧАСТ ОТ МОЕТО ВЕЧНО СЕМЕЙСТВО.“

Позволете на тези думи да циментират в сърцето ви една дълбока и задушаваша страховете ви увереност, че Бог никога няма да ви позволи да си заминете. Вие му принадлежите.

Лий Нейлинг е получил тази сигурност. Спомняте ли си 8-годишното сираче, което изгубило писмото на своя баща? Преди да се подобрят, нещата се влошават. Той и двете му по-малки братчета били отведени в няколко града. На шестия ден някакъв човек в един малък град в Тексас осиновил един от братята. После едно семейство избрало Лий и другият му брат. Но скоро след това Лий бил изпратен в друго семейство, което било фермерско семейство, а той никога не бил живял във ферма. Градското момче не знаело, че не

трябва да отваря вратичката на кафеза с пиленцата. Когато Лий направил това, разгневеният фермер го изгонил.

В една поредица от тъжни случки Лий изгубил баща си, после бил отведен с влак от Ню Йорк в Тексас, там бил отделен от двете си братчета, а после бил изгонен от две семейства. Малкото му сърчице щяло да се пръсне от мъка. Накрая той бил взет в семейството на един висок мъж и една ниска и пълна жена. По време на първата вечеря Лий не казал нищо. После си легнал да спи и започнал да прави планове как ще избяга от този дом. На следващата сутрин го поставили да седне на масата и да закуси с бисквити и соев сок. Когато се пресегнал да вземе една бисквита и...нека да му позволя той самият да ви разкаже какво се е случило:

„Г-жа Нейлинг ме спря и ми обясни: „Не вземай, преди да сме казали молитвата за благодарност.“ Гледах как те сведоха главите си и тя започна тихо да говори на „нашия Баща“, като му благодареше за храната и за красивия ден. Знаех достатъчно за Бога за да знам, че „нашия Баща“ на когото говореше жената беше същият, за който се говореше в молитвата „Отче наш, който си на небесата“, която проповедниците произнасяха пред нас, когато посещаваха домът за сираците, в който живеех преди. Но не можех да разбера защо тя говореше на Него така, все едно че Той седеше тук с нас и че тя очакваше и Той да закусва заедно с нас. Започнах да се въртя на стола си.

След това г-жа Нейлинг благодари на Бога „за привилегията да отгледа син.“ Втренчих се в нея, когато тя започна да се усмихва. Тя ме наричаше „привилегия.“ А г-н Нейлинг беше съгласен с нея, защото и той започна да се усмихва. За пръв път откакто се качих на влака, аз започнах да се отпускам. Едно странно и топло чувство започна да изпълва самотата ми и аз погледнах към празния стол до мен. Може би, по някакъв мистериозен начин „нашият Отец“ седеше там и слушаше следващите тихо изречени думи. „Помагай ми да правя правилните избори когато го насочвам и помагай и на него, за да прави и той правилните избори.“

„Сине, започвай да ядеш.“ Мъжкият глас ме сепна, защото аз даже не бях забелязал, че казаха „Амин.“ Умът ми се занимаваше с изречението за „изборите.“ Докато пълнех чинията си с ядене, аз мислех за това. Омразата, гневът и бягството изглежда бяха единствените неща, от които можех да избирам, но може би имаше и други варианти. Тази г-жа Нейлинг не изглеждаше толкова лоша, а и възможността да говорим на „нашия Отец“ малко ме шокира. Ядох мълчаливо.

След закуската, докато ме водеха до бръснарницата за да ме подстрижат, ние спирахме край всеки от шестте къщи по пътя дотам. Всеки път г-н и г-жа Нейлинг ме представяха пред съседите като „техния нов син.“ Когато отминахме и последната къща, аз вече знаех, че на зазоряване през следващата сутрин няма да избягам. Там имаше домашен уют, който дотогава не бях виждал. В най-лошия случай бих могъл да го пробвам. А имаше и още нещо. Въпреки че не знаех къде беше баща ми или как бих могъл да му пиша, аз имах силното усещане, че сега съм намерил не един, а двама нови бащи и бих могъл да разговарям с тях. И това наистина се оказа така.“

Да живеете като дете на Бога означава да знаете, в този миг, че сте обичан от вашия Създател не защото вие се опитвате да му угодите и успявате или не успявате да му угодите и се извинявате, а защото той иска да бъде ваш Баща. Нищо повече. Всичките ви усилия да спечелите неговата обич са ненужни. Всичките ви страхове, че ще загубите обичта му са излишни. Вие нито можете да го накарате да ви поиска повече, нито можете да го принудите да ви изостави. Осиновяването е неотменимо. Вие имате място на масата.

Глава 11

Небето е гарантирано

„Добре е сърцето да бъде укрепвано от милостта“ (Евр. 13:9 – мой превод).

„Аз няма да изгубя нито един от всички, които Той Ми е дал“ (Йоан 6:39 – мой превод).

„Не ние първо спазваме Неговите заповеди и тогава Той ни обикна; а първо Той ни обикна и тогава ние спазваме заповедите Му.“ (Августин)

„Милостта е дарът да се чувстваме сигурни, че нашето бъдеще, даже нашата смърт, ще се окаже по-великолепно нещо от това, което сме се осмелявали да си представяме.“ (Луис Смидис)

„Вярвайте, че Бог ви държи по-здраво, отколкото вие се държите за Бога.“ (Макс Лукадо)

Много силно искам да имам бордна карта. Видях такава карта в джобчето на габардиненото сако на

един мъж с побеляла коса, който седи в чакалнята на летището на стола от лявата ми страна. Той чете някакъв роман за мистерии с полузатворени очи и книгата постепенно се накланя към скута му. В мигът, в който очите му се затворят, аз планирам да грабна бордната карта от джоба му и да избягам като куче, заляно с вряла вода в тълпата, а след това да се появя, когато му дойде времето да се кача на самолета за моя полет. А собственикът на картата никога нямаше да разбере какво стана.

Дали бях отчаян? Бях отчаян като мишка в капан. Полетът ми беше отменен. А за следващия полет няма свободни места. Ако изпусна и него, ще остана на това летище до утре сутринта. Желаетелите да отпътуват се събрахме като добитък в зоната на чакащите. Малко преди това аз бях умолявал служителката на летището: „Няма ли възможност да ме заведете у дома? Всяко летателно средство може да свърши тази работа: Бойнг 747, регионален самолет, селскостопански самолет, летящо крило, хвърчило. Ако няма друг начин, готов съм да пътувам и в тоалетната на самолета.“ Мушнах в процепа на стъклото в посока към нея една карта за купуване на подаръци от кафе машините на „Старбъкс.“ Тя премигна с очи, без да се впечатли от това, все едно че само пари в брой биха могли да я подкупят и ми каза: „Вашето име е в списъка на чакащите пътници.“

Изпъшках. Ужасният списък на чакащите пътници, който е равностоеен на тази ситуация в бейзбола, когато си на игрището, но не си част от отбора. Имате шанс, но той не е гарантиран. Включените в този списък маркират всяка своя мисъл с въпросителен знак. Дали съм осъден до края на живота си да се храня на летището? Дали ще бъде приета кредитната ми карта при плащане на сметката? Дали това е причината, поради която наричат летището с името „терминал“ (край)?

За разлика от хората в този списък, пътниците с билети си почиват като учител в първия ден от лятната ваканция. Четат списания и прелистват вестници. От време на време хвърлят по някой съжалителен поглед към нас, „чакащите“ пътници. О, колко хубаво е да се намираш сред пътниците, чието пътуване е потвърдено. Те си имат номера на своето запазено място и времето на заминаването. Как можете да се отпуснете, ако нямате гарантирано качване на последния полет за дома?

Много хора нямат такова гарантирано пътуване, включително и много християни. Те живеят с дълбоко скрито безпокойство за вечността. Мислят си, че са спасени, надяват се, че са спасени, но въпреки това се съмняват и си задават въпроса: „Наистина ли съм спасен?“

Това не е само някакъв академичен въпрос. Децата, които приемат Христос, задават този въпрос. Родителите на блудни синове задават този въпрос. Задават го и приятелите на непокорния човек. Този въпрос изплува на повърхността в сърцето на борещия се. Той прониква сред мислите на умиращият. Когато забравим клетвата си пред Бога, дали Бог ни забравя? Дали Бог ни поставя в списъка на чакащите? Нашето поведение ни дава основание да се съмняваме. Един ден сме силни, а през следващия ден сме слаби. Един ден сме отдадени на Господа, а пред следващия интересът ни към Него спада. Вярваме, а след това не вярваме. Животът ни прилича на плаването на лодка в бурно море: нагоре и надолу.

Човешката мъдрост начертава една линия през средата на тези отклонения и казва: старай се поведението ти да е над тази линия и се наслаждавай на Божието одобрение. Но ако се гмурнеш под нея, очаквай удар от небето. Според тази представа човека ежедневно се изгубва и спасяван много пъти, като постоянно влиза и излиза от Божието царство. Така спасението започва да зависи от конкретния момент и човек започва да се надява, че ще умре в периода, когато представянето му се намира над тази средна линия. Няма сигурност, няма стабилност, няма увереност.

Но това не е Божият план. Разбира се, той очертава граничната линия, но тя се намира под най-долната точка на нашите пропадания. Думите на Исус са пределно ясни: „*Аз им давам вечен живот и те никога няма да го изгубят или за загинат през вековете.* (През цялата вечност те по никакъв начин няма да бъдат унищожени.) *И никой не е способен да ги грабне от ръката Ми*“ (Йоан 10:28 – мой превод). Исус обеща нов живот, който не може да бъде отнет или прекъснат. „*Който чуе учението Ми и повярва в Този, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да бъде осъден; той е преминал от смърт към живот*“ (Йоан 5:24 – мой превод) Мостовите за връщането назад са изгорени и преместването е извършено. Приливите и отливите продължават, но те никога няма да ни дисквалифицират. Възходите и паденията може да са част от дните ни, но те никога няма да ни попречат да влезем в Божието царство. Милостта на Исус е начертала границата.

Нещо повече, Бог е поставил печата си върху нас: „*Чрез своя Дух той ни е запечатал със своята вечна клетва – сигурно начало на това, което той е предопределил да завърши*“ (2Кор.1:22 – мой превод). И вие сте правили нещо подобно: гравирали сте името си на някой ценен пръстен, инструмент или скъп GSM. Животновете дамгосват добитъка си с марката на своето ранчо. Поставянето на печат е белег за собственост. Чрез Духът си Бог ни е маркирал. Онзи, който би пожелал да ни вземе, ще бъде прогонен от присъствието на Божието име върху нас. Сатаната е прогонван от обявата: „Долу ръцете. Това дете е мое! Вечният Бог.“

Никъде в Библията не се споменава за многократно спасение. Спасението не е повтарящо се събитие. В Библията няма нито един пример за човек, който е бил спасен, след това е бил загубен, после отново е бил спасен и след това отново е бил загубен.

Където няма гаранция за спасението, там няма мир. А липсата на мир означава липса на радост. А липсата на радост е живот, основаващ се на страха. Това ли е животът, който създава Бог? Не. Милостта създава уверен човек, който декларира: „*Аз знам в кого съм повярвал и съм убеден, че Той е способен да опази онова, което съм му поверил за онзи ден*“ (2Тим.1:12 – мой превод)

От всичко, което ние не знаем в живота, ние знаем следното: ние държим бордната карта. „*Тези неща написах на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да можете да знаете, че вие имате вечен живот*“ (1Йоан 5:13 – мой превод). Вярвайте, че Бог ви държи по-здраво, отколкото вие се държите за Бога. Неговата вяроност не зависи от вашата вяроност. Неговото поведение не е следствие от вашето поведение. Неговата любов не е функция от вашата любов. Вашата свещ може да премигва, но неговата воля е неизтощима.

Според вас трудно ли е да вярвате в такова обещание? На учениците Му им е било трудно. В нощта преди смъртта си Исус казал: „*Всички вие ще бъдете направени да се препънете заради Мен тази нощ, защото е писано: „Ще ударя Пастира и овцете от стадото ще се разпръснат.“ Но след като бъде възкресен, Аз ще отида преди вас в Галилея*“ (Мат.26:31-32 – мой превод).

Към този момент учениците са познавали Исус от три години. Те били прекарвали хиляда нощи с него. Познават ходенето му, акцента му и чувството му за хумор. Подушвали са миризмата му, чували са хъркането му и са наблюдавали как си е чистил зъбите след хранене. Виждали са чудесата му за които знаем и безброй други, за които ние не знаем. Умножаването на хляба. Излекуването на прокажените. Те са гледали как той е превърнал водата във вино и храната в една кутия за закуска в бюфет. Те са разопаковали погребалното платно от тялото на съживения Лазар. Наблюдавали са как калта паднала от очите на прогледналия слепец. В продължение на 3 години тези подобрени ученици се наслаждавали на месата на първия ред, в средата на игрището, за да наблюдават най-великото небесно представление. И как ще реагират те?

Исус им казал: „*Всички вие ще се препънете.*“ Ще се оттеглят. Ще обърнат гръб. Ще избягат. Обещанията им за вяроност ще се размекнат като асфалта на пътя през лятото. Но обещанието на Исус ще остане твърдо. „*Но след като бъде възкресен, Аз ще отида преди вас в Галилея*“ (ст.32) Какъв е изводът? Вашето падане ще бъде голямо, но моята милост ще бъде още по-голяма. Препъвате се. Аз ще ви хвана. Разпръсвате се. Аз ще ви събера. Обръщате ми гръб. Аз ще се обърна към вас. Ще ме намерите, че ви чакам в Галилея.

Това обещание въобще не било разбрано от Петър, който казал: „*Даже всички да се препънат заради Теб, аз никога няма да бъда направен да се препъна*“ (ст.33 – мой превод).

Това не е един от хубавите моменти в живота на Петър. „*Даже всички да се препънат.*“ Това е арогантно! „*Аз никога няма да бъда направен да се препъна.*“ Самонадеян! Вярата на Петър се е основавала върху собствената му сила. Но Исус е знаел, че силата на Петър няма да му помогне и казал: „*Симоне, Симоне! Наистина, наистина, Сатаната ви изиска, за да може да ви пресее като жито. Но Аз се молих за теб, за да не пропадне вярата ти; и когато ти се върнеш при Мен, укрепи братята си*“ (Лука 22:31-32 – мой превод). Сатаната щял да атакува и да изпита Петър. Но Сатаната никога няма да изяви претенции към Петър. Защо? Защото Петър е силен? Не, а защото Исус казал: „*Аз се молих за теб.*“ Молитвите на Исус попречили на Сатаната.

Но Исус се моли и за вас: „*Свети Отче, пази ги и се грижи за тях, за всички онези, които ми даде, за да бъдат заедно така, както ние сме заедно...моля се не само за тези ученици, но и за всички, които някога ще повярват в мен поради тяхното свидетелстване*“ (Йоан 17:11, 20 – мой превод). Дали Бог ще чуе застъпническите молитви на своя Син? Разбира се, че ще ги чуе. Подобно на Петър ние можем да бъдем пресявани като жито. Вярата ни ще избеднява, решителността ни ще разколебава, но ние няма да отпадем. Ние сме „*пазени в Исус*“ (Юда, ст.1) и сме „*защитавани чрез Божията сила*“ (1Пет.1:5). А тази сила не е малка. Това е силата на живият и вечно присъстващ Спасител.

Но могат ли някои хора да не се възползват от предимството на тази гаранция? Знаейки, че Бог ще ги хване, ако паднат, могат ли те целенасочено да паднат? Да, могат за известно време. Но тъй като милостта отива по-надолу и тъй като Божията любов и милост просмуква в тях, те ще се променят. Милостта подхранва подчинението.

Замислете се за историята на Йосиф, героят от Стария Завет. Братята му го продали на пътуващи търговци, които на свой ред го продали на Потифар, високопоставен държавен служител в Египет. Пред периода, в който работел като слуга в дома на Потифар, Йосиф се ползвал с благоволенията на Бога. „*Господ беше с Йосиф и той успяваше...Господ направи да успява всичко, което той вършеше...Господ*

благослови дома на египтянина заради Йосиф и благословието на Господа беше върху всичко, което той притежаваше“ (Бит.39:2, 3, 5 – мой превод). Авторът на Битие иска да е сигурен, че ние сме разбрали, че Бог е бил добър към Йосиф. Толкова добър, че Потифар поверил целия си имот да бъде надзираван от Йосиф. Потифар подчинил дома си на Йосиф.

Което може би е било грешка, защото когато Потифар отсъствал от дома си, жена му започнала все повече да проявява интерес към Йосиф. Тя „хвърли очи на Йосиф.“ (ст.7) Клепачите й трепкали, устните й се цупели. Тя „се увлякла по Йосиф и един ден му каза: „Легни с мен“ (Посланието, Бит.39:7 – мой превод)

Изглежда изкушението е било силно. В края на краищата Йосиф е бил млад и самотен мъж в една далечна страна. Със сигурност Бог би проявил разбиране към един кратък флирт, нали? Грешка. Вижте категоричният отказ на Йосиф: „Тогавка как мога аз да извърша това голямо зло и да съгреша против Бога?“ (Бит.39:9 - мой превод).

Божията милост развълнувала светостта на Йосиф. Божията милост прави същото и в нас. „Защото Божията милост, която носи спасение, се появи за всички хора. Тя ни учи да казваме „Не“ на безбожието и на светските страсти и да живеем като се контролираме сами, почтен и набожен живот в тази сегашна епоха“ (Тит 2:11-12 – мой превод). Здравата и силна милост прави това – едновременно ни осъжда и утешава! Позволявайте на милостта да ви осъжда. Ако някога уловите себе си, че си мислите: „Аз мога да правя каквото си поискам, защото Бог ще ми прости, това означава, че милостта не се е случила във вас.“ Дали сте егоист? Може би. Дали сте арогантен? Сигурно. Но дали във вас се е случила милостта? Не! Милостта създава в нас решимостта да правим добро, а не ни дава разрешение да правим лоши неща.

Но позволявайте на милостта и да ви утешава. Търсете Исус от началото до края. Той е алфата и омегата. Той ще ви държи свързан с хората, които обичате. Имате ли блуден син? Мечтаете ли брачния ви партньор да се върне при Бога? Имате ли приятел, чиято вяра е охладняла? Бог иска те да се върнат обратно по-силно, отколкото вие искате това. Продължавайте да се молите и не се предавайте.

Барбара Ленингер не се предала. Тя и сестра й Регина били дъщери на немски емигранти, които се установили да живеят в колониална Пенсилвания. Двете били на 11 и на 9 години, когато били отвлечени. В един есенен ден на 1755 те били във фермерската си къщурка заедно с брат си и баща си, когато двама индиански войни отворили вратата с ритник. Мнозина от туземното население се отнасяли приятелски към тях, но не и тези двама. Двете момичета се сгушили една в друга, а баща им излязъл пред тях. Жена му и вторият им син били отишли през този ден на мелницата. Те били в безопасност, но не и двете им дъщери. Бащата предложил храна и тютюн на двамата индианци. После казал на момичетата да отидат с кофата да донесат вода, защото мъжете сигурно са жадни. Когато момичетата излезли през вратата, бащата им извикал на немски да не се връщат, докато индианците не си отидат. Момичетата изтичали до близкото поточе. Докато пълнели кофата с вода се чул изстрел. Те се скрили в тревата и наблюдавали как дървената им къщичка била обхваната от пламъци. Двамата индианци излезли от къщата, а баща им и брат им останали в нея.

Индианците намерили скритите момичета и ги отвлекли. Скоро срещнали и други пленници. Барбара разбрала, че двете с Регина са само две от много други деца, които са оцелели от масовото клане. Дните се превърнали в седмици, докато индианците водели пленниците на запад. Барбара правела всичко възможно да е близо до Регина и да поддържа духът ѝ. Тя напомняла на сестра си песента, която майка им ги научила да пеят:

Сам съм, но въпреки това не съм сам,
въпреки че съм в тази мрачна самота.
Усещам, че моят Спасител е винаги наблизо;
Той идва за да ме развесели, когато съм уморен.
Аз съм с Него и Той е с мен,
следователно аз не мога да бъда самотен.

Момичетата пеели заедно, когато заспивали вечер. Докато били заедно, те вярвали, че ще оцелеят. Но по едно време индианците се разпръснали и разделили двете сестри. Барбара се опитала да се държи здраво за Регина и я пунала чак когато била заплашена, че ще бъде убита.

Двете момичета били поведени в две противоположни посоки. Пътуването на Барбара продължило няколко седмици, като те навлизали все по-навътре и по-навътре в гората. Най-накрая се появило индианското село. Станало ясно, че тя и другите деца ще трябва да забравят за връщането при родителите си. Не им разрешавали да говорят на английски. Трябвало да говорят само на езика на ирокезите. Обработвали нивите и шавели кожите. Обличали се с кожени дрехи и носели мокасина. Тя загубила всички контакти със семейството си и със съселаните, с които живеела преди отвлечането ѝ.

Три години по-късно Барбара избягала. В продължение на 11 дни вървяла през гората и най-накрая

намерила безопасност във Форт Пит. Тя умолявала офицерите да изпратят спасителна група, която да намери Регина. Те ѝ обяснили, че такава мисия е невъзможна и се погрижили тя да се срещне с майка си и живия си брат. Никой не знаел нищо за Регина.

Барбара ежедневно мислела за сестра си, но в продължение на 6 години надеждите ѝ оставали напразни. Тя се омъжила и започнала да се грижи за собственото си семейство, когато научила, че са спасени 206 отвлечени хора, които са отведени във Форт Карлисл. Може би Регина е една от тях?

Барбара и майка ѝ отишли да проверят. Гледката на спасените хора ги покрусил. Повечето от тях прекарвали години изолирани в малки селца, далече от други населени места. Те били измършавели и объркани. Били толкова бледи, че приличали като направени от сняг. Барбара и майка ѝ вървели покрай редиците, в която били подредени спасените хора и викали името на Регина, изучавали лицата и говорели на немски. Никой не ги поглеждал и не им отговарял. Майката и дъщерята се отдалечили със сълзи в очите си и казали на полковника, че Регина не е сред спасените хора.

Полковникът ги посъветвал отново да проверят, за да се сигурни. Посъветвал ги да се опитат да открият Регина, като потърсят някои характерни белези от нараняване или още от раждането ѝ. Двете жени казали, че Регина няма такива белези. Полковникът ги попитал, дали Регина не е носела някакво бижу, огърлица или гривна. Майката обяснила, че Регина не е имала никакво бижу. Накрая полковникът ги попитал, дали Регина няма някакъв спомен от детството си или някаква песен?

Лицата на двете жени се ободрили. Коя песен пеели двете момичета всяка вечер? Барбара и майка ѝ веднага се върнали при спасените хора и започнали бавно да вървят покрай техните редици, като пеели песента „Сам съм, но въпреки това не съм сам...“ В продължение на доста време никой не реагирал. Лицата на хората, които чували песента им показвали, че те я харесват, но никой не реагирал на нея. Тогава внезапно Барбара чула силен вик. Една висока и слаба девойка излязла от тълпата и се втурнала към майка ѝ, прегърнала я и започнало да пее тази песен.

Регина не разпознала майка си и сестра си. Тя забравила английският и немският езици.. Но запомнила песента, която била поставена в сърцето ѝ още като малко момиченце.

И Бог поставя една песен в сърцата на децата си. Песен на надеждата и на живота. „(Той) сложи нова песен в устата ми“ (Пс.40:3 – мой превод). Някои светии ежедневно пеят тази песен високо и продължително. Други хора не я пеят. Житейските страдания и случки не позволяват музиката да звучи вътре в тези хора. Минават дълги периоди от време, през които Божията песен остава неизпята.

Тук искам да бъда много внимателен. Вярно е, че ние не винаги знаем, дали някой човек е повярвал в Божията милост. Този човек може би е имал лицемерна вяра, без да е разбирал това. Но не е наша работа да знаем това. Но ние знаем следното: там където има искрена вяра в Бога, там има вечно спасение. Нашата задача е да вярваме в способността на Бога да кани децата си да се върнат у дома. Ние се присъединяваме към Бога, който пеейки ходи сред своите непокорни и наранени деца.

Рано или късно децата му чуват неговия глас и нещо в тях се събужда. И когато това стане, те отново ще започнат да пеят.

Глава 12

Когато милостта се случва

“Бъди силен в милостта, която е в Христос Исус“ (2Тим. 2:1 – мой превод).

„Вие ще бъдете променени отвътре навън...Бог изважда на показ най-доброто от вас, развива добре оформена зрелост във вас“ (Посланието, Рим. 12: 2 – мой превод).

„Въпреки, че работата на Христос в полза на грешника е завършена, тя все още не е завършена вътре в грешника.“ (Доналд Г. Блоич)

Въобщо не мога да разбера мистерията на милостта – особено това, че тя ни приема такива каквито сме, но след това ни променя, а не ни оставя в състоянието, в което ни е приела. (Ане Ламот)

Повече глаголи, отколкото съществителни имена; повече сегашно, отколкото минало време; милостта не просто се е случила в миналото; тя се случва сега. (Макс Лукадо)

Десетгодишните деца възприемат много сериозно подаръците за Рождество. Поне така се отнасяхме ние, четвъртокласниците от класа на г-жа Грифин. За нас размяната на подаръците беше по-важно събитие от президентските избори, от финалния мач на националната футболна лига и от парада на 4 Юли. Ние добре знаехме процедурата. В денят, предшестваш ваканцията по случай Денят на Благодарността (*Коментар: Четвъртият четвъртък през м. Ноември. Д.Пр*) г-жа Грифин написваше името на всеки ученик на парченце от хартия,

сгъваше го и го поставяше в една стъклена купа и после я раздрусваше. След това един след друг ние отивахме при нея и изтегляхме името на ученика, на когото щяхме да дадем подарък.

Според правилата на Законът за размяна на подаръци, приет на Женевския конгрес, ние бяхме инструктирани да запазваме в тайна името на получателя на подаръка. Беше забранено да казваме на който и да е заради кого купуваме нещата, които ще поставим в пакета с подаръка. Но замяна на това разказвахме на всички какво искахме да получим като подарък. Иначе как потенциалният дарител щеше да научи какво искаме ние? Валежът на желанията ни се сипеше така, както в Канада през зимата ваят снежинки – навсякъде и ежедневно. Аз правех всичко възможно всеки мой съученик да знае какъв подарък исках да получа: играчката „Шести пръст.“

През 1965 всички енергични американски момчета искаха тази играчка. Това беше даже нещо повече от играчка. Това беше цяла серия от играчки, обединени в едно. Тя можеше да изстрелва тапи, ракети, тайни куршуми, сигнали SOS, даже имаше скрита химикалка. Как въобще може да се живее без тази играчка? Аз не можех. И поради това се постарях всички останали 12 ученици на г-жа Грифин да научат желанието ми. Но се оказа, че Карол не ме чула. Нисичката Карол с плитчиците като свински опашчици, с лунички по лицето и с черни лачени обувки. Но не позволявайте на сладкият ѝ външен вид да ви измами. Тя разби сърцето ми, защото когато в денят на великата размяна на подаръци разкъсах опаковката на моята кутия, аз открих, че в нея има само книжарски принадлежности. Да, правилно прочетохте – книжарски принадлежности! Кафяви пликове със сгънати картички, на които имаше картинка на малко каубойче, което хваща с ласо един кон. За какво му са канцеларските материали на едно 10-годишно момче?

Има една дума, която се използва за такъв вид подаръци: задължителни. Подаръци, които са правени по задължение. Подарък, за който човек казва: „Ох, почти бях забравил да взема нещо.“

Мога да си представя сцената в дома на малката Карол през тази фатална сутрин през 1965. Тя закусва, а майка ѝ я пита за предстоящата размяна на подаръци: „Карол, днес ти ще трябва ли да занесеш някакъв подарък в класа?“ Карол изпуска лъжицата в чинията си и казва: „Забравих! Аз трябваше да занеса подарък за Макс.“ „За кого?“ „За Макс, красивият ми съученик, който е първенец във всеки спорт, който е послушен, извънредно учтив и изключително скромнен.“

Майка ѝ я пита: „И защо ми казваш това една сега?“ След това отива в килера, който използват като склад и започва да рови...във вехториите. Намира чифт чорапи, които синът ѝ е изхвърлил и една свещ във формата на динозавър, а след това една кутийка с химикалки „Биг“ и накрая съзира канцеларските принадлежности.

Когато ги показва на Карол, тя пада на колене и започва да се моли: „Мамо, не прави това. Не му давай тези канцеларски принадлежности с малкото каубойче, което хваща с ласо един кон. След 47 години той ще опише тази сцена в края на една негова книга. Наистина ли искаш да бъда запомнена като момиче, което дава подарък по задължение?“

Майката възразява: „Глупости! Дай му канцеларските материали. Това момче рано или късно ще попадне в затвора и там ще има предостатъчно време да пише писма.“

И така, тя ми даде подаръка. И какво направих аз с него? Същото нещо, което направихте вие с пластмасовите чашки за кафе или с пластмасовата кутия за закуска, с оранжево-черния пуловер, с крема за ръце от погребалната агенция и с календара от застрахователната компания. И какво направих аз с канцеларските материали? Дадох ги като подарък в класа през следващата година.

Знам, че не би трябвало да се оплакваме. Но искрено казано, когато някой ви подари сапун, откраднат от някой хотел и ви каже: „Това е за теб,“ не усещате ли липсата на оригиналност? Но когато някой ви подари истински подарък, не оценявате ли високо неговата обич? Ръчно изплетен пуловер, албум със снимки от миналото лято, стихотворение написано лично за вас, книга от Лукадо. Такива подаръци ви убеждават, че някой е планирал, че някой се е подготвял, че е спестявал, че е търсил за да го намери. Дали този подарък е резултат от решение, взето в последния момент? Не! Този подарък е само за вас.

Получавали ли сте някога такъв подарък? Да, получавали сте. Извинявайте, че говоря от ваше име, но аз знаех отговора, преди да бях задал въпроса. На вас ви беше даден прекрасен личен подарък. Само за вас. „Там се роди за вас Спасител, който е Христос Господ“ (Лука 2:11 – мой превод)

Тези думи са били произнесени от един ангел. Първи ги чули овчарите. Но това, което ангелът им е казал, сега Бог го казва и на вас: „Там се роди за вас...“ Исус е подаръкът.

Самият той е богатството. Милостта е скъпоценна, защото той е скъпоценен. Милостта променя живота ни, защото той ни променя. Милостта ни запазва, защото той ще ни запази. Подаръкът е Подаряващият. Да откриете милостта, означава да откриете безкрайната обич на Бога към вас и неговата непреклонна решимост да ви даде очистваща, изцеляваща и пречистваща обич, която вдига ранените на краката им. Дали Исус стои високо на хълма и ви предлага вие да се изкачите от клисурата при него? Не. Той се спуска долу и ви изнася от там. Дали той построява мост и ви заповядва да минете по него? Не. Той

минава по моста, прегръща ви през рамото ви и ви казва: „*Вие не се спасихте сами; това е дар от Бога*“ (Еф.2:8 – мой превод)

Това е дарът, който Бог ви дава. Милост, която ни дарява първо със силата да приемем любовта и след това силата и ние от своя страна да даваме любов на хората около нас. Милост, която ни формира и ни води към живот, който е вечно променен. Познавате ли тази милост? Вярвате ли в тази милост? Ако не вярвате, вие можете да повярвате. Единственото, което Бог иска от вас е да вярвате. Вярвайте в Бога. И растете в Божията милост. Повече глаголи, отколкото съществителни имена; повече сегашно, отколкото минало време; милостта не просто се е случила в миналото; тя се случва тук.

Същата работа, която Бог е извършил чрез Христос преди много време на кръста е работата, която Бог върши чрез Христос в този момент във вас.

Позволете му да върши тази работа. Позволете на милостта да победи сведенията за вашите арестувания, критиките към вас и виновната ви съвест. Гледайте на себе си такъв, какъвто сте – човек, когото лично Бог променя. Считайте, че вие не сте вселена за себе си, а сте изработван от ръцете на Бога. Вашият образ не се характеризира с провалите ви, а е променян и пречистван чрез тях. По-малко вярвайте в това, което правите вие и вярвайте повече в онова, което е направил Бог. Бъдете по-малко покварен и повече оформян от милостта. Бъдете уверен дълбоко вътре в себе си, че Бог само се загарява в това встъпление, наречено живот, че надеждата си има своите основания и че смъртта си има своята определена дата.

Милостта. Позволявайте ѝ, позволявайте на Бога така да се просмучи в пукнатините на живота ви, че всичко в него да омекне. Позволете после на милостта да излезе като мехурчета на повърхността, като изворът в Самара, чрез думи на милост и на добри дела. Приятелю, Бог ще те промени. Ти си трофей на неговата доброта и си участник в неговата мисия. Ти в никакъв случай не си безгрешен, но си по-близо до безгрешността, отколкото някога си бил. Постоянно по-силен, постепенно по-добър и със сигурност – по-близо.

Това се случва тогава, когато милостта се случва. Дано това се случи и на вас.